

**INFORMATIU
D'AGRAMUNT
I DE LA
RIBERA DEL SIÓ**

Núm. 437 - ANY XXXVII - Juliol 2000

imatges d'actualitat

Josep Bertran

Xavier Ribalta
va cantar
a Joan Papasseit
al Mercat.

Els "jocs japonesos",
van entretenir
l'espera de la Flama.

Els joves atletes
van portar la Flama
del Canigó
fins a Agramunt.

Com cada any,
els cuiners i
cuineres s'hi van
esforçar per
tenir a punt
la paella.

Els conductors van celebrar la festa de Sant Cristòfol.

Les sardanes gairebé van monopolitzar la festa de Sant Joan.

Núm. 437
Any XXXVII
Juliol 2000

Redactors:

Ramon Bernaus, Josep Bertran,
Pasqual Castellà, Joan Pijuan,
Antoni Ponsa, Joan Puig, Josep Rovira
i Anna Santacreu.

Col·laboradors:

Serafina Balasch, Jaume Cots,
Ramon Creus, Lluís Pons, Deudat Pont,
Paulí Ribera, Rosa Maria Sera
i Guillem Viladot.

Edita: Col·lectiu de Redactors d'Agramunt

Amb la col·laboració del departament de
Cultura de la Generalitat, l'IEI de la Dipu-
tació de Lleida i l'Ajuntament d'Agramunt

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Membre de l'Associació
Catalana de la
Premsa Comarcal

Premi Humbert Torres d'Òmnium Cultural 1988
Premi "Tassis-Torrent" Dip. de Barcelona 1989

Imprimeix: Impremta-Offset Barnola

Redacció i Administració:

Plaça de l'Església, 1
Apartat de Correus, 10
Agramunt (Urgell)

Subscripció anual: 3.450 ptes. € 20'73
A l'estranger: 3.760 ptes. € 22'60
Número solt: 320 ptes. € 1'92
Dipòsit Legal: L-138-1964

Per a subscripcions i anuncis:
Ester Solé. Tel. 973 39 23 56
o bé al telèfon 973 39 00 57

PORTADA:

El primer diumenge de juliol, unes 1.500 persones es van manifestar en contra de la possible instal·lació d'un abocador de residus industrials al Bosc del Siscar. Va ser la manifestació més nombrosa que mai s'hagi celebrat a la nostra Vila.

Foto: Josep Bertran

La redacció, manifesta la no obligació d'acceptar totes i cadascuna de les col·laboracions rebudes.

Per altra banda, la publicació dels articles signats, no significa l'acceptació implícita del seu contingut per part de l'equip redactor.

Es recorda que els treballs que envien els col·laboradors a SIÓ, han d'estar escrits a màquina, signats, amb l'adreça i el D.N.I.; si bé, es publicaran amb pseudònim, sempre que els autors ho vulguin. Es prega també, que no passin de foli i mig.

Els escrits que arribin a SIÓ, perquè puguin sortir publicats en el mes de la data de la revista, han d'ésser presentats a la redacció (Apartat 10) abans del dia 25 del mes anterior.

Estimats lectors...

La mani del dia 2 de juliol va ser una molt bona manifestació. Diuen els que els van comptar que érem unes 1.500 persones, entre els agramuntins i els forasters. Si fa o no fa. Jo no m'hi vaig entretenir a comptar perquè tenia prou feia a cridar els eslògans i a picar de mans al ritme del que marcava la pauta.

Va ser una manifestació en tota regla. Fins i tot vam tallar les carreteres al Control amb una asseguda al mig de la cruïlla. Sort que va durar poc perquè amb la calda que queia i amb el cul sobre l'asfalt podíem haver quedar tots ben escaldats. Ep, tots no. Ni de bon tros, ens vam asseure tots. Molts ho feien veure quedant-se ajupits i altres, la majoria, se'n van anar a l'ombra.

Això jo ho vaig criticar amb el meu company de mani. "Si ens manifestem ho hem de fer bé, amb tots els rituals", li vaig dir. Però ell em va fer veure, és molt més observador que jo, que a una bona colla se'ls veia sense gaire convicció. Com si hi fossin per compromís. També podia ser que tinguessin vergonya perquè segurament era la primera vegada que participaven en una manifestació. Només les havien vist a la tele.

La timidesa d'uns quedava compensada per l'empenta d'altres. N'hi havia que semblava que ho haguessin fet tota la vida. A un d'aquests, amb una pancarta amunt i avall, l'havien de frenar, tant era el seu ímpetu, això que ja era gran i amb una trajectòria més aviat conservadora, per no dir una altra cosa.

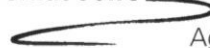
Com a tota manifestació com cal, a primera fila hi anaven els organitzadors i els polítics aguantant la pancarta principal. Quin goig que feien els nostres polítics i els representants de la Plataforma. I, al seu voltant, els periodistes i fotògrafs. Llàstima que no hi era la tele, almenys hauria pogut venir la TV3 per treure-ho a les notícies de comarques.

Després de gairebé una hora de donar tombs vam arribar a l'Ajuntament. Tots cap a les ombres, llàstima. Si ens haguéssim quedat al mig hauríem omplert la plaça. No m'agradà que la lectura del manifest, —heu vist mai una mani sense manifest?— es fes a peu pla. Aquestes coses s'han de fer des del balcó principal i amb tota solemnitat. Potser ja ho van fer expressament perquè, segons em van explicar, entre els polítics hi hagué alguna picabaralla.

En fi, va valer la pena quedar-se al diumenge per anar a la manifestació. Això que la dona i la canalla em van fer morros perquè volien anar a Salou. Res, els vaig dir, un dia és un dia, ja tindrem tot l'estiu. S'ha de col·laborar: la pancarta al balcó, la firma i la manifestació. Si tothom fes igual, al Bosc, ni un contenidor hi posarien.

Bon estiu a tothom,

Bernat Jofre

Agramunt, juliol del 2000

GRUPO CONSIST SA GRUCONSA

Carretera de Tàrrega, s/n
Apartado de Correos nº 25
25310 Agramunt
(Lleida) España
Teléfono 973 39 02 00*
Telefax 973 39 02 08*

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

...I RECORDI,
SI VOL MOBLES, MOBLES,

MOBLES ESCOLÀ

ESCOMOBLE, S.L.

Avgda. M. Jolonch, 28 i Carrer Firal, 15 - Telèfon 973 39 07 85
AGRAMUNT - URGELL

Ramon Capitan

- *Pintura decorativa*
- *Parquet*
- *Revestiments parets de fusta*

C/. Clos, 11 • Tel. 973 39 11 61 • AGRAMUNT - Lleida

FERRETERIA MOLINET

Ronda dels Comtes d'Urgell, s/n. - Telèfon 973 39 04 58

CORRETTGES
RODAMENTS
CARGOLS
EXTINTORS
PINTURES

MÀNEGUES
E I N E S
MATERIAL
ELÈCTRIC
PLÀSTICS

AGRAMUNT - LLEIDA

Una gran pancarta encapçalava la manifestació.

Tots contra l'abocador

Es va manifestar a crits el rebuig de l'abocador, alguns protegits de la forta calor que feia aquell dia.

Unes 1.500 persones van participar en una manifestació contra la possible instal·lació d'un abocador de residus industrials al Bosc del Siscar. L'acte es va celebrar el primer diumenge del mes de juliol entre les 12 i quarts de dues. Els participants, d'Agramunt i d'arreu de les comarques properes, es van concentrar a la Fondandana i darrera dues grans pancartes van seguir fins l'avinguda de Catalunya, la carretera de Tàrrrega, el Control, l'avinguda de Marià Jolonch fins a la plaça de l'Església, passant pel Mercadal.

TECNOLOGIA
DEL SEGLE XXI
ARA

John Deere 8000 Sèrie Tractors

- ❑ Noti la força dels nous motors de 8,1 i 7,6 L amb regulador electrònic exclusiu i fins a 283 CV de potència màxima.
- ❑ Posi's al palmell de la mà les principals funcions del tractor amb el revolucionari sistema de control CommandARM situat al reposabraços.
- ❑ Experimenti una visibilitat sense precedents.
- ❑ Canvii sense embragatge les 16/5 marxes de la seva poderosa transmissió.

LA QUALITAT ÉS LA NOSTRA FORÇA

CONCESSIONARI JOHN DEERE

VICENS

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA, S.A.

Ctra. N-II, Km. 486'800 - Apartat 57 - Telèf. 973 60 04 50 - Fax 973 71 04 84
MOLLERUSSA - FONDARELLA

◀ Segons els organitzadors, el dia 29 de juliol finalitza el termini perquè les empreses presentin els projectes d'ubicació dels dos abocadors que s'han de construir a Catalunya. Temen que la retirada del de Juncosa de les Garrigues

pugui donar més possibilitats al del Bosc. Hi ha, però, informacions que expliquen que aquest indret no serà triat. Això s'haurà de veure ben aviat. Quan els manifestants van arribar davant l'Ajuntament, on els esperava l'alcalde i

diversos regidors, el portaveu de l'organització va llegir un manifest en què es reiterava la demanda de dimissió del conseller de Medi Ambient de la Generalitat, Felip Puig, per la seva política mediambiental.

JOSEP BERTRAN

Xavier Ribalta en plena actuació, acompanyat per Jorge Lacabra a la guitarra.

Xavier Ribalta a l'Espai

El cantautor de Tàrrrega, Xavier Ribalta, escollí l'escenari de l'Espai Guinovart per presentar a les comarques de Lleida el seu darrer treball discogràfic. Es tracta d'*Arquer d'amor*, un disc amb 15 poemes de Joan Salvat-Papasseit que Ribalta ha musicat. Al recital estigué acompanyat pel prestigiós guitarrista argentí, Jorge Lacabra.

L'èxit del recital va ser important en la vessant artística, i molt discret en la participació del públic, amb molta menys gent que en la seva darrera actuació, fa un parell d'anys. Els pocs assistents, en prou feines un centenar de persones, van gaudir de valent amb l'actuació dels dos artistes. Abans de l'actuació es va llegir un escrit de l'escriptora Teresa Pàmies. Durant el recital, Xavier Ribalta recordà la personalitat de Guillem Viladot, del que va dir sentir-se enyoradís, i agrai a Josep Guinovart la possibilitat d'haver pogut actuar a Agramunt. ▶

JOSEP BERTRAN

La presència de públic fou menys nombrosa que en la darrera actuació de l'artista a la nostra Vila.

JOSEP BERTRAN

Lectura del manifest
després de
l'arribada de la
Flama del Canigó.

JOSEP BERTRAN

Per primera vegada hi hagué sessions de sardanes matí, tarda i nit.

Sant Joan

L'arribada de la Flama del Canigó va marcar l'inici de celebració de les festes de Sant Joan. A quarts de nou del vespre es van fer una sèrie de *jocs japonesos* a l'espera de la Flama que va arribar portada per una colla de joves atletes escolars de la Vila. Acte seguit es va llegir el manifest des del balcó de la Casa de la Vila. Com és

Cuiners i cuineres
que s'encarregaren
de l'elaboració de
les paelles.

J.M.P.

tradicional les festes de carrers, familiars i amics van protagonitzar els actes de la nit de Sant Joan, amb les corresponents fogueres, que tingué la seva vessant popular amb la revetlla al Mercadal amb l'orquestra *Magnum & Borsset*.

El dissabte, dia 24, el Passeig va ser el marc de la majoria d'actes amb la celebració de la Gran Paellada Popular, tal vegada amb una mica menys de participació, i la desena edició de l'Aplec de la Sardana organitzat per l'Agrupació Sardanista Barretina. Per primera vegada es van fer sessions de matí, tarda i nit amb l'actuació de les cobles Riella, Jovenívola d'Agramunt, Principal del Llobregat i Sant Jordi. A la nit es va celebrar el tradicional correfocs amb el grup l'Espetec i la sisena edició del *Kastell Musical* amb l'*Anònima Orquestra i De Noche*.

Les ombres del Passeig foren molt sol·licitades a l'hora de parar taules i cadires.

JOSEP BERTRIAN

ANTICA DOLCERIA BONAJUTO

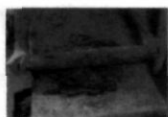
Premiata Fabbrica di cioccolato Esposizione Internaz. Roma 1911

La storia della nostra cioccolata, si snoda lungo un unico filo conduttore che procedendo storicamente a ritroso unisce la Sicilia ed in particolare la Contea di Modica, la Spagna e trova infine le sue radici nella meravigliosa civiltà degli Aztechi, gli antichi abitanti del Messico. Alla scoperta del "Nuovo Mondo", gli spagnoli ebbero modo di conoscere una straordinaria varietà di generi alimentari, tra questi la "Xocoatl" prodotto che gli abitanti del luogo ricavavano dai semi di cacao e di cui essi avevano gran riguardo. E' da notare che con il termine "Xocoatl" gli Aztechi indicavano non solo la bevanda, ma anche il prodotto solido. Per quel che riguarda quest'ultimo la prima distinzione venne fatta dal frate Bernardino de Sahagùn il quale per la prima volta usa il maschile cioccolato per indicare il prodotto a forma di piccoli sigari

Semi di cacao

Una fase di lavorazione

Xocolata a la Siciliana

La nostra vila i la ciutat de Modica, a l'illa italiana de Sicília, estan agermanades simbòlicament amb la fabricació de xocolata a la pedra, una singular forma de l'elaboració amb unes característiques pròpies que es fa en ambdues poblacions i que a Itàlia és coneguda com *cioccolata modicana*. El primer contacte entre Agramunt i Modica es va fer l'any 1998 quan la prestigiosa pastisseria *Dolceria Bonajuto* va demanar a l'Ajuntament informació sobre la història i les característiques de la fabricació de la xocolata. Recentment el programa *La Revista* de TV3 va donar a conèixer aquesta coincidència en la fabricació d'aquest producte que a casa nostra té els seus orígens al segle XVIII i que en aquesta ciutat siciliana a finals del segle XIX procedent d'Espanya. La pàgina Web de l'empresa dona informació literària i gràfica d'aquesta xocolata a la pedra italiana.

Part de la pàgina Web de la pastisseria italiana *Dolceria Bonajuto*.

Gestoria Feixa

Estudis Nous, 4 - AGRAMUNT
Tel. 973 39 06 31 - Fax 973 39 23 07

▣ **Assessoria Fiscal, Laboral i Comptable**

PODÒLOGA

Tere Torné Cortés

- *Durícies, ulls de poll,...*
- *Afeccions dels peus*
- *Afeccions de les ungles*
- *Plantilles correctores*
- *Ortesis de silicona*

HORARI:

*Dimarts, dijous i divendres: Tardes de 15'30 a 20'30 h.
Dimecres: Matí de 9 a 13 h. i tardes de 15'30 a 20'30 h.
Dissabtes: Matí de 9 a 13 h.*

Horari a convenir.

Avgda. Catalunya, 12, 1r, 1a • Telèfon 630 95 81 68
AGRAMUNT

PINTURA DECORATIVA I INDUSTRIAL

Vladimir Triquell Cases

C/. Baixada del Convent, 9
25310 AGRAMUNT (Lleida)

Telèf. 973 39 22 52
Mòbil 696 96 34 85

DISTRIBUCIONS FARRÉ & SERRANO S.L.

carbòniques • vins • caves • licors • lots d'empresa

Estudis Nous, 19 - Tel. / Fax 973 39 01 64 - AGRAMUNT

Tallers Bertran, S.L.

GRUP
VOLKSWAGEN

Més de 200 vehicles d'ocasió
a la seva disposició procedents
de la Red Seat - Audi - VW - SKODA

Av. de Catalunya, 15 • 25310 AGRAMUNT (Lleida) • Tel. 973 39 02 86 Fax 973 39 03 24

Antologia pòstuma sobre Viladot

JOSEP BERTRAN

Els miralls de Guillem Viladot és el títol de l'antologia sobre el nostre poeta que s'ha publicat recentment a càrrec de dues professores de la Universitat de Lleida, Mercè Biosca i Maria-Pau Cornadó a través de l'editorial Columna, la UdL i l'IEI. El llibre, que té com a portada la fotografia que il·lustra aquesta informació, està dividit en diversos apartats que volen donar una àmplia visió de l'obra literària i artística del Poeta de Riella. El llibre també té una extensa entrevista amb Viladot, poc abans de morir i una completa bibliografia.

Guillem Viladot posant amb una de les obres del Pardal Parc de la Masia de Ca l'Isidori.

Collita

Durant les darreres setmanes de juny i les primeres de juliol els pagesos han estat enfeinats recollint la

collita d'ordi i blat. Malgrat els mals auguris, a causa de la sequera de quasi tot l'any, la collita no ha estat tan

malament com es pensava. Poca palla, però el gra ha estat de qualitat i prou abundant per estimar una collita acceptable, especialment si tenim en compte els presagis tan catastrofistes que hi havia, segons totes les fonts consultades.

JOSEP BERTRAN

La collita d'enguany es pot considerar en general d'acceptable, tot i les perspectives negatives que hi havia.

Guardar aigua

Un cop segat l'Ajuntament d'Agramunt ha pogut entrar a les diverses

finques per fer prospeccions de cara la construcció d'un gran dipòsit d'aigua,

amb capacitat per un milió de litres, per subministrar a Agramunt, Mafet, Donzell d'Urgell i Puigverd d'Agramunt durant les tanques del canal a l'hivern. La Comunitat de Regants no vol que s'utilitzi el llit del canal per guardar l'aigua i per això fa pagar un cànon cada any més car. Per aquest motiu l'Ajuntament, amb ajuda de la Generalitat, construirà un dipòsit que s'ha de situar en una finca d'uns 25.000 metres quadrats on a més hi ha de cabre les estacions de bombeig fins a la depuradora i elevació fins als dipòsits. Durant les darreres setmanes s'han fet prospeccions en diverses finques al voltant del canal. Durant les mateixes s'han trobat més d'una sorpresa, com l'aparició de capes de grava i arena molt fina que es podria explotar industrialment.

JOSEP BERTRAN

Les màquines treballant en les diferents prospeccions que s'han fet.

Corpus

La processó de Corpus passa pel carrer Sió guarnit amb catifes.

J.M.P.

Confirmacions

Es joves que van confirmar-se amb el Bisbe d'Urgell, Joan Martí Alanís el dia 18 de juny, a les 12 del migdia, són els següents: Adrià Balasch Rodríguez, Laia Bàrrios Hernández, Joana Bernaus Clavera, Jordi Capitan Vázquez, Ruben Capitan Vázquez, Josep Cases Barniol, Pere Cases Caballer, Manuel Coca Romero, Tània Esteban Pujol, Enric Figuera Figuera, Òscar Garrido Pleguezuelos, Ester Ginés Esteban, Francesc X. Gracia Rosique, Josep Marc Pérez, Marc Martín Tella, Mireia Miranda Cortadellas, Santi Nogales Sánchez, Irina Penella Miralles, Roger Perucho Galera, Sílvia Puigarnau Coma, Judit Puigpinós Roig, Lúdia Ribalta Amigó, Daria Ripoll Noguerola, Robert Roig Bertran, Miquel Ros Morente, Anna Ruiz Vilanou, Ester Torrents Barrera, Rafael Badillo Santiago.

Grup de Confirmació amb el Sr. Bisbe, mossens i catequistes.

Sant Cristòfol

El dissabte, dia 8 de juliol, es va celebrar la festa de Sant Cristòfol amb una nombrosa participació en els tradicionals Tres Tombs.

Benedicció dels vehicles al seu pas pel carrer d'Àngel Guimerà.

Tallers Joan Jové i Solé

C/. del Clos, 10

*25è
Aniversari 1975 - 2000*

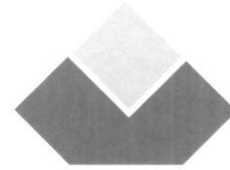
INDÚSTRIES JOVÉ BALASCH, S.L.

Oficines i Servei Tècnic: C/. de la Comtessa Aurembiaix, 7

Fàbrica i magatzem: C/. Indústria, 4, 6, 8

Tel. 973 39 06 01 • Fax 973 39 11 51

AGRAMUNT

PALVI

Fabricació d'equips per la recollida i transports de residus

Polígon Ind. par. 27 - Tel. 973 39 12 48 - Fax 973 39 16 38 - AGRAMUNT

**ESPECIALITAT EN
PINTURA DECORATIVA**

REVESTIMENTS TÈXTILS
CORTINATGES I RIELS
PINTURES INDUSTRIALS
I EN GENERAL

APLICACIONES DE PINTURA CAPITAN

C/. Jaume I, 12 - Tel. 973 39 04 03

AGRAMUNT

ELECTRICITAT A. INVERNÓN

C. del Molí Vell, 9 • Tel. / Fax 973 39 01 76

AGRAMUNT

RELOTGERIA - JOIERIA

**esteve
llagunes**

qualitat & disseny

CARRER SIÓ, 6 - AGRAMUNT - TELF. 973 39 02 61

**FUNDACIÓ
PRIVADA
ESPAI
GUINOVART
AGRAMUNT**

**Retaule d'un temps mutilat,
Guinovart a Pere Quart**

Del 30 de juliol al 29 d'agost

**Sinònims d'instabilitat,
instal·lació d'Àngels Bosch**

Horari

de dimarts a divendres de 10h. a 13h. i de 17h. a 20h.
dissabte d'11h. a 14h. i de 17h. a 20h.
diumenge i dies festius d'11h. a 14h.
(dilluns tancat)

**Visites concertades i de grups, tel. 973 39 09 04
Plaça del Mercat. Apartat de Correus 62
25310 AGRAMUNT**

FUNERÀRIA

J. TORNÉ

Exclusiva de tots els serveis de OCASO, S.A.

Avda. Catalunya AGRAMUNT Tel. 973 39 08 62
(Edifici La Torre II)

A l'AGENDA del número de SIÓ corresponent al mes d'abril de 1977, hom hi pot trobar la notícia d'un fet luctuós que podia haver esdevingut en irreparable tragèdia. Sota l'epígraf "Dia 29 (de març) ACCIDENT", diu l'AGENDA: "Degut, potser, a les humitats dels últims dies i a la forta ventada d'avui, a mig matí ha caigut la paret lateral, encarada a migdia, de l'antiga sala-teatre "LA BARRETINA" precipitant-se sobre el xalet que hi ha al costat, propietat del matrimoni **Roca-Enric**, amb tanta dissort que, en enderrocar-se part del xalet ha agafat sota els esposos als qui han hagut de treure d'entre les runes amb diverses ferides i contusions". No cal dir que l'esglai, en un primer moment, s'escampà per tota la Vila però sortosament s'anà esvainit quan es sabé que amb tot i que les lesions eren de certa consideració el matrimoni esmentat se'n sortiria.

Fins aquí la notícia puntual d'aquell lamentable esdeveniment que ningú desitjava i crec poder afirmar que tots els vilatans, sense excepció, esperaven una total i ràpida recuperació del matrimoni lesionat. El que ningú sospitava, però, era que el fet esmentat pogués tenir en el futur la repercussió que va originar i que fou el motiu no cercat, però sí inevitable, que la possibilitat que el patrimoni de LA BARRETINA, que era de propietat privada passés a la comunitat, s'esfumés. Segurament que en

números posteriors de SIÓ trobarem notícies de com es va resoldre l'assumpte i en tot cas, en el seu moment oportú, ja el comentarem.

La darrera pàgina del número de SIÓ corresponent al mes d'abril de 1977, l'ocupava un article en què es feia un ampli comentari sobre l'acte d'homenatge que Agramunt va retre al religiós **Josep GRAS I GRANOLLERS**, conegut amb el nom de **PARE GRAS**, el qual fou el fundador de l'Orde "**HIJAS DE CRISTO REY**", destinada a l'ensenyança, obres socials i promoció de la dona. Acudiren a la Vila, en set autocars, més de cinc-centes persones entre religioses, novícies i alumnes dels col·legis de l'Institut "Hijas de Cristo Rey" procedents del Ferrol, Santiago de Compostel·la, Jaén, Granada, Sevilla i Madrid. Es va descobrir la placa amb el nom de Plaça del Pare Gras que hom pot veure a la façana de la casa on va néixer aquell il·lustre agramuntí i tots els actes foren presidits pel Bisbe de la Seu d'Urgell **Joan MARTÍ I ALANIS**.

En un altre ordre de coses i atesa l'ebullició que es respirava per tot el país davant la imminència de la convocatòria de les primeres eleccions generals, naturalment que també la nostra revista se'n féu ressò. Cal tenir en compte que des del mes de febrer de 1936 (o sigui després de més de 41 anys d'obscurantisme), no s'havia produït un fet semblant i solament la gent d'avançada edat sabia de què anava. Els més joves estaven expectants.

El contingut de SIÓ fou insistent en un aspecte: Recomanar a l'electorat que a l'hora d'emetre el vot es pensés en CATALUNYA.

Una allau de cartells propagandístics dels partits polítics que hi concorrien envaï carrers i places. I, quina fou l'actitud de SIÓ? Ponderada: va respectar en tot moment les diferents ideologies sense decantar-se ni a favor ni en contra de cap d'elles. Solament en un aspecte el seu contingut fou insistent: recomanar a l'electorat que a l'hora d'emetre el vot es pensés en CATALUNYA. Per això, en un intent de fer prendre consciència al veïnat en aquest sentit, es publicaren diversos treballs dels que en són prou indicatius els seus títols: "Una Catalunya catalana, per començar", "Gent de la «Ceba»", "Catalanitzem Catalunya", "15 de juny, l'hora de Catalunya", "Votar no serà fàcil"... i la cirereta que SIÓ va posar al pastís del que feia professió, fou la portada del mes de maig de 1977, en color, on es representava una urna en la qual s'introduïa una papereta amb el logotip de la nostra publicació amb la llegenda, al peu, PER CATALUNYA!

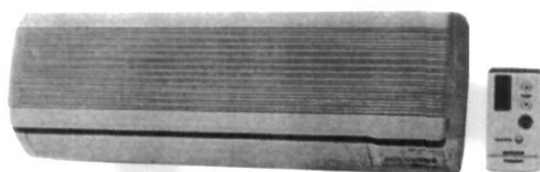

Portada de la revista SIÓ del maig de 1977.

SOLÉ

Electricitat

**Per la compra del seu aire condicionat
li regalem un mòbil.
Finançament fins a 1 any.**

G ducasa
Experts en Climatització

Tel. 973 39 20 05 - Mòbil 670 21 74 73
Baixada Mercadal, 2 Bxos - Clos, 5
25310 AGRAMUNT

MONTSERRAT FARRÉ SERÉS
LLUÍS DOMÈNECH AMADÓ
ARQUITECTES

C/. Sió, 10, 2n pis AGRAMUNT Tel./Fax 973 39 21 25

PACITTI CARALPS S.C.P.

DECORACIÓ

- PINTURA INDUSTRIAL I DECORATIVA
- ESPECIALITATS ESTUCS ITALIANS

Ctra. les Puelles, 9
C/. Institut, 30

Tel. 973 390 091
Tel. 973 392 440

25310 AGRAMUNT

*LListes
de
Noces*

Per a tota la vida...

CUÑAT
La Gran Botiga

973390115
AGRAMUNT

Segle XX: L'agricultura

Lluís Pons i Serra

De l'evolució de l'agricultura al llarg del segle XX n'hem parlat moltes vegades i no fa gaire SIÓ va dedicar un col·leccionable a la pagesia agramuntina. Per aquest motiu només esmentaré alguns aspectes de la qüestió que considero interessants, tot i que potser repetiré el que s'ha escrit en altres ocasions i en demano disculpes al lector per endavant.

Una de les transformacions més remarcables és la dràstica reducció del personal dedicat al conreu de la terra. A començaments de segle i durant tota la primera meitat, una gran proporció d'agramuntins es guanyaven la vida fent de pagès, com a empresaris o com a jornalers, i avui els veïns de la vila que es dediquen exclusivament a l'agricultura són una colla molt petita. Seria exagerar dir que el pagès és una espècie en vies d'extinció, perquè les terres del terme uns o altres les hauran de cultivar, però Déu n'hi do de l'aclarida que s'ha fet a les files de la pagesia.

Un altre canvi que s'ha produït en aquest centenar d'anys és en els conreus. Sobretot a les terres de secà

abundaven les plantacions de vinya i d'olivers, i avui pràcticament tot és terra campa. Aleshores el pagès tenia més repartida la feina al llarg de l'any, només se sembrava any per altre i la preparació de la terra per a la propera sementera li ocupava molts dies, des de la primera llaurada fins a les labors immediatament anteriors a la sembra. Venia l'estiu amb el segar i el batre, després el veremar, la sembra, i cap a l'hivern el plegar olives. Sense presses, a poc a poc, el pagès anava fent i només a l'hora d'arreglar la collita dels cereals estava més neguitós i apressat, perquè eren unes feines que calia realitzar el més aviat possible.

Al camp sempre hi ha alguna cosa a fer, però ara desaparegut el plantat i sembrant cada any la terra, en el conreu cerealista la feina es concentra en unes poques temporades, quan si fos possible —evidentment no ho és— s'hauria de treballar dia i nit.

També ha disminuït molt, moltíssim, la rendibilitat agrària per unitat de superfície. Abans eren nombroses les famílies que vivien amb la terra que podia conrear un parell d'animals, unes finques on s'arreglegaven cereals, vi,

oli, amb el complement d'un hort i d'un corral. Avui, en canvi, s'han de remenar moltes hectàrees perquè surtin els comptes i sovint per anar bé, s'hi han d'afegir altres ingressos complementaris: una granja, anar a jornal amb el tractor, el treball fora de casa d'un altre membre de la família, etc.

Em podeu dir que abans la gent es conformava amb més poc i que ara hem augmentat el nivell de vida; i també que actualment ens hem creat una sèrie de necessitats que els nostres avis haurien considerat supèrflues. Tot això és veritat, però jo per demostrar la falta de rendibilitat de l'activitat agrària, sempre poso el mateix exemple: A cap jove amb empena i ganes de treballar, no se li ocorrerà ni per broma comprar un tractor i posar-se a fer de pagès, a menar terra. La qual cosa sí que era possible durant el primer terç de segle, aleshores més d'un mosso de pagès va començar amb una somera i amb el seu esforç va acabar amb un parell de mules i fins i tot amb un petit patrimoni.

Diré per acabar que els canvis en la nostra agricultura ja van començar aviat, amb les eines més perfeccionades, l'ús generalitzat dels adobs químics, les màquines de segar i batre, etc. Però fou a la segona meitat del segle quan els canvis es van accelerar d'una manera extraordinària amb l'abundància de tractors i recol·lectores, més varietat d'adobs, els herbicides, llavors més rendibles, etc. ■

EXCAVACIONS TRANSPORTS

Avgda. M. Jolonch, 46
Tels. 973 39 07 35 - 973 39 21 04

AGRAMUNT

Mobles de Cuina

GRAU

ESTEM AL SEU SERVEI AMB UNA ÀMPLIA
GAMMA DE MOBLES DE GRAN QUALITAT I
TOTS ELS COMPLEMENTES NECESSARIS PER A
LA CUINA: AIXETES, MARBRES,
ELECTRODOMÈSTICS, TAULES, CADIRES...

VINGUI I VISITI LA NOSTRA EXPOSICIÓ, LI
FAREM EL PRESSUPOST DE LA SEVA CUINA A
LA SEVA MIDA, SENSE CAP COMPROMÍS.

C/. Estudis Nous, 2 - Tel. i Fax 973 39 11 77
AGRAMUNT

calefacció
fontaneria
electricitat
electrodomèstics
mobles de cuina i bany

F. Vilanova

Àngel Guimerà, 13 - Telf./Fax 973 39 08 90 - 25310 **AGRAMUNT**
Prat de la Riba, 6 - Telf. part. 973 39 02 23 - 25316 **PREIXENS**

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

JOSEP MARTORELL

Elaboració artesana de torrons i massapans

TORRONS FELIX ARTESANS

Obrador: C. Comtessa Aurembiaix, 5
Tel. 973 / 39 03 19
AGRAMUNT

Sense ànim d'ofendre ningú, però convidant-los a la reflexió

Una veïna

Senyors de l'Ajuntament d'Agramunt: Agrairia a tots vostès que es passegin, de tant en tant, per les voreres de l'avinguda de Marià Jolonch, i així podrien comprovar com estan de fastigoses i intransitables les voreres, tant d'una banda de carrer com de l'altra.

Sóc una filla d'Agramunt que viu en aquest carrer, i l'altre dissabte vaig tenir la mala sort d'ensopegar en aquest ferm que està tan i tan malmès. Sense poder-ho remeiar, vaig anar a parar al terra amb la lògica conseqüència de rebre cops, pelades i contusions de diversa consideració i el mal estat físic que això comporta.

També els convido que vinguin quan plou, a passejar-s'hi. Segur que en sortiran mullats. Després de patir les conseqüències de les obres de la carretera, sorolls estridents, cops, fimbriaments, talls d'aigua i altres peripècies, resulta que els dirigents de l'obra van i treuen una reixa de desguàs, que servia per engolir tota l'aigua que baixa des de la Fassina de l'Amball i que estava ubicada entre cal Selva i la nau del Sr. Palou (antiga fàbrica Mundi).

Senyors de l'Ajuntament, aquest carrer es converteix en un llac.

Senyors de l'Ajuntament, crec que els veïns d'aquest carrer també paguem religiosament tots els impostos corresponents, per això ens mereixem ser tractats amb més respecte i així potser evitaríem les caigudes i els entollaments.

Repetixo, sense ànim d'ofendre ningú. ■

Mancances a la demografia

Montse Guixé i Farreny

Escriu aquestes paraules com una reflexió personal, amb el convenciment que altres famílies d'Agramunt s'hi poden veure identificades.

He tingut la desgràcia de perdre els meus pares amb pocs anys de diferència i tots dos fora d'Agramunt. Aquesta circumstància no és estranya en una població com la nostra on, pel fet de no haver-hi hospital, certes malalties han de ser ateses ja sigui a Lleida o fins i tot a Barcelona. En el cas dels meus pares, la gravetat de la malaltia ens va obligar a internar-los en un centre hospitalari de Lleida capital on van morir, sense que els seus fills tinguéssim temps de portar-los a morir a casa seva.

Quan morí la mare, i en llegir a la revista «Sió» la informació de les defuncions succeïdes en aquell mes, vaig sorprendre'm en comprovar que el seu nom no hi apareixia. Aquest fet em va saber molt greu, però vaig pensar que havia estat un oblit, sense donar-hi més importància.

Darrerament, però, el dia 16 de maig per ser concrets, va morir el meu pare i al número corresponent de la revista «Sió» del mes de juny (on es reflecteixen les defuncions succeïdes el mes de maig), tampoc no hi aparegué el seu nom. Immediatament vaig personar-me a l'Ajuntament per tal que m'informessin al respecte o aclarir la qüestió i la resposta que se'm va donar fou, realment, decebedora i indignant. ***El meu pare no podia figurar a la relació de difunts que periòdicament surt a «Sió» perquè no havia mort a Agramunt; per tant, no se'l podia considerar un difunt d'Agramunt.***

Davant una resposta com aquesta, qualsevol persona en el meu lloc s'hauria indignat com jo vaig fer.

Els meus pares van néixer a Agramunt, s'hi van casar, hi van tenir els fills, i hi van viure tota la vida excepte els darrers dies, ja que van tenir la desgràcia de morir fora Vila. Com si ho haguessin triat ells!

Fills com eren d'Agramunt i enterrats tots dos al cementiri de la Vila, el fet de la seva mort consta al full corresponent del Registre Civil i, lògicament, també se'ls ha donat de baixa del padró i del cens electoral; però totes aquestes circumstàncies, i sobretot el fet de gaudir de la condició de **ciutadans agramuntins**, no són suficients perquè surtin a la relació de difunts de «Sió». Es veu que amb això no n'hi ha prou: Havien d'haver mort a la seva casa de sempre, al raval de Puigverd; aleshores haguessin accedit a tots els honors de figurar en una minúscula relació de difunts d'Agramunt. Quina barra!

El curiós de tot això és, però, que en el cas dels naixements (que si algun succeeix a la Vila és ben bé de casualitat), els pares podem inscriure'ls allà on tenim la residència habitual. Vet aquí doncs que aquests feliços fets sí que els poden publicar a la relació mensual, sense preocupar-los que a l'informe mèdic digui que la mare ha estat assistida del part en tal o qual hospital.

I em pregunto: Què més dóna que hagi nascut aquí, a Lleida o al «carall d'andares»? Que no serà un nou ciutadà d'Agramunt? És això el que veritablement crec que hauria d'interessar a l'hora de fer la publicació: Participar a la comunitat que hi ha un nou membre, saber com es diu, de qui és fill... en definitiva, fer-nos a tots plegats sabedors d'aquest fet.

Doncs, per què no es pot fer el mateix amb els ciutadans d'Agramunt que moren, sense diferenciar si han mort a casa seva o si l'òbit s'ha produït lluny de casa? Tant costa d'entendre-ho?

Sento de veritat haver de fer públiques aquestes paraules, però estic convençuda que a més d'una família agramuntina li ha succeït el mateix que a la nostra.

Que persones que han gaudit de la condició de ser ciutadans d'Agramunt, pel fet que la seva mort s'hagi produït lluny de casa, no se'ls consideri o reconegui com a tals, és una gran injustícia, a més d'una falta d'humanitat i respecte, per als difunts i les seves famílies.

Desitjo de tot cor que aquella o aquelles persones que tinguin a mà la possibilitat de rectificar, ho facin. ■

VULCANIZADOS IBARZ

Ctra. de Tàrrega, s/n. - 25310 AGRAMUNT (Lleida)
Telf. 973 39 07 34 (3 línies) - Fax 973 39 12 85

**Gaudeix
d'una atenció
memorable.**

**Ara revisem el teu cotxe
amb la mateixa dedicació
que revisem els teus
pneumàtics.
Nou Servei de Manteniment*.**

Si vols gaudir d'un servei de manteniment amb una atenció personal de les que ja no en queden i una garantia professional de les que no se'n troben...

Vine al nostre taller! Gaudiràs d'un Servei de Manteniment memorable, a un preu competitiu.

***El nostre Servei de Manteniment inclou:**

Associació de Dones l'Esbarjo d'Agramunt

Ramona

La revista SIÓ ens dona l'oportunitat de fer partícips, als subscriptors i simpatitzants, els esdeveniments que a nosaltres ens sembla prou importants per fer-los-ho saber, com és el cas del fi de curs que vam celebrar el passat 16 de juny.

L'Associació compta amb unes actrius desconegudes potser per elles mateixes, i per aquesta activitat i/o afeció del teatre se'ns han donat a conèixer. L'any 1997 va ser amb l'obra «La Pitonissa»; l'any 1998 amb dues obres «Quan l'amor neix» i «La dona indefensa»; el desembre del mateix any, «Escala en Hi-fi»; i l'any passat un sàinet «La casa de l'art». Totes

les representacions amb un bon escenari, la decoració, i cadascuna de les actrius en el paper escaient, no es podia demanar més; les crítiques no va ser benèvols, es van limitar a dir la veritat.

Aquest any ens han sobtat amb una «Escala en Hi-fi» de sarsuela i cançó catalana, amb una gran varietat que anava des de «Los Claveles», a «La del Soto del Parral», «La dolorosa», «La del manjo de rosas», «Las Leandras» i «La corte del faraón»; des del «Xotis» a la Sardana, i un llarg etcètera.

La presentació, l'escenari, l'ornamentació, els fermalls i les actrius, tot estava a l'hora i al punt, i això va fer de

la tarda una estona tant variada i divertida que no ho oblidarem fàcilment. El local del Foment estava ple de sòcies contentes gaudint d'un espectacle ben nostre i per a nosaltres; amb el desig que les dues hores de durada poguessin allargar-les. A l'última actuació, i com a comiat, van cantar «Amigos siempre amigos» de «Los Gavilanes».

Per acabar la jornada, i com a cloenda d'un curs ben aprofitat per les diferents activitats, vam fer un sopar de germanor.

Tan de bo que en el record d'aquest dia tinguem present l'última actuació «Amics, sempre amics». Aquest és el desig de la Junta per a totes. Bon estiu. ■

C/. Sió, 6 • Tel. 973 39 02 40 • AGRAMUNT

creus S/A
confeccions

Camises d'home

Polígon Industrial, s/n.
Telèfon / Fax 973 39 16 11

AGRAMUNT

NATURA DIETÈTICA

Montse Serra i Pijuan

ALIMENTACIÓ i COMPLEMENTES DIETÈTICS
HERBES MEDICINALS

C/. Teixidors, 1
Tel. 973 39 23 35 - Part. 973 39 08 65 AGRAMUNT

EDIFICI BCIN - POLÍGON "Les Guixeres" s/n.
08915 BADALONA - Tel. 93 464.80.27 - Fax 93 464.80.20
AGRAMUNT - Tel. 973 39.21.19

ALBERT PUIG SANTESMASES
XAVI PUENTE VILARDELL
A R Q U I T E C T E S

PELS
PÈLS

PERRUQUERIA

imma guerrero

Telf. 973 39 24 71

Cami de les planes, s/n
25310 Agramunt
Lleida

**SERVEI
DE TAXI**

JAUME BONET GUARDIA

(ESCAMPA)

C/. Sió, 15 - Tel. 973 39 00 45 - Tel. mòbil 609 35 73 80 AGRAMUNT

Mestres Torronaires des de l'any 1902

**ELABORACIÓ ARTESANA
DE TORRONS, MASSAPANS
I XOCOLATA A LA PEDRA
D'ALTA QUALITAT**

Botigues: Ctra. Cervera, s/n. Tel. 973 39 00 36
Avgda. M. Jolonch, 51 Fax 973 39 06 90
Obrador: Ctra. Cervera, s/n. **AGRAMUNT - L'Urgell**

El nou mil·lenni i la vella calavera

Exposició de Josep Guinovart a l'Espai Guinovart d'Agramunt

Maria Rosa Puig

L'entrevista que presentem a continuació ajuda comprendre l'última producció de Guinovart, exposada des de la tardor de 1999. Es tracta d'una obra que és un manifest, testimoni i una protesta contra el projecte de l'abocador de deixalles especials que es vol instal·lar en el lloc conegut com el Bosc del Siscar, situat a pocs quilòmetres d'Agramunt. Lloc que va veure part de la infantesa de l'artista quan es va refugiar a Agramunt amb la seva família per fugir dels horrors de la guerra a Barcelona on vivien. Aquesta exposició presenta una obra molt pròpia del llenguatge habitual de Guinovart, on, en utilitzar tècniques mixtes: pastes, olis, collages, cal·ligrafies, fotografia, televisió etc., l'espectador es veu forçat a reflexionar sobre el futur d'un món que s'entesta en la seva autodestrucció per assolir un mal anomenat progrés. Es tracta d'una obra impactant, que expressa amb claredat el missatge de l'artista que veiem en el seu autoretrat: *"Ja he perdut la cua, ara comença el drama"*, que es pot interpretar com ara que ja he evolucionat d'homínid a humà començaré a fer disbarats i destruiré el medi ambient i la meva pròpia espècie.

Mentre passegem per l'Espai preguntem a Guinovart sobre l'obra exposada.

– Parli'ns de la seva última obra.

– Jo diria que és una obra que va, torna, retorna... és com una serp, el cap es confon, apareix la cua o apareix el cap... Vaig de vegades en línia i hi ha vegades

JOSEP BEITRAN

fent certs retorns a partir del present. Aquí són retorns, perquè em sembla que hi ha hagut moments que em deixo portar molt per una certa compulsió, per les vivències del moment, el que fa que moltes vegades abandoni amb molta facilitat situacions que podria aprofundir. Això determina aquesta acumulació, aquesta espècie de sac que porto a sobre que a vegades recupera situacions. Això és molt comú en els artistes, la recuperació de moltes sensacions de la infantesa, de coses que ja havia fet al principi, que després s'han recuperat sempre a partir d'una experiència, però no des del punt de vista d'acumular saviesa, no; no és això, perquè sempre hi ha conceptes-espai com aquell que comença de zero, per més coses que

tingui darrera. I és aquest el punt que trobo de vegades des del que m'agrada entrar en aquest joc, més que joc, entrar en aquesta necessitat. No és una recerca mental, sinó una recerca més aviat sentimental de situacions, de sensacions, de sentiments i, bàsicament, de coses viscudes, de tota sort de vivències. No puc fer cap especulació mental si no hi ha una vivència abans. Per tant, aquesta recerca està molt condicionada mentalment. Moltes vegades no busco els materials, no em plantejo mai què he fet, què és el que s'ha de fer per fer una cosa diferent. Jo no em plantejo tampoc mai si jo sóc personal o no sóc personal. Per mi és sempre una sorpresa quan m'ho diuen. Ser personal, què vol dir? Ser original, què vol dir? És ►

◀ una cosa que no hi ha voluntat per ser-ho. Sinó que se n'és, o no se n'és. Per tant en aquest sentit, si jo em vull considerar dins un territori, també he d'anar alerta perquè moltes vegades l'anti-dogma és dogma. Jo em deixo portar, em deixo dur...

– **Pels records? Les vivències?**

– Pels records; però fonamentalment sempre penso que l'important poden ser els records, però mai amb un plantejament nostàlgic sinó que el present domina.

– **Pot ser un enriquiment degut a l'experiència?**

– És el que jo diria. Per això voldria aclarir que no és una versió d'experiència com a suma, sinó l'experiència que et fa sentir potser més llunyà de tot allò que quan s'és molt més jove un pensava que estava més a la vora. Quan més coses vas entenent, més t'adones del poc que arribes i que en definitiva no arribes mai.

Hi ha hagut moments que em deixo portar molt per una certa compulsió, per les vivències del moment, el que fa que moltes vegades abandoni amb molta facilitat situacions que podria aprofundir.

Per mi l'artista ha de ser com el gos que empaïta la llebre i no l'agafa mai. Això ja entraria en el terreny del desig, en tota aquesta sèrie de situacions que estan constantment entre el somni i la realitat; no? Però no agafes mai la llebre, senzillament no arribes mai. Sempre tinc aquesta sensació quan acabo l'obra. És... com diria jo? És un cert fracàs; no? Per això moltes vegades canvio, moltes vegades vaig més de pressa; no paro perquè moltes vegades acabo una cosa i dic: *bé, és un suggeriment!* Jo acabo una cosa i a partir d'aquí tinc moltes possibilitats; o sigui que hi ha coses que no sé... Miro aquella cosa petita i hi ha una tendresa...

JOSEP BERTRAN

– **Aquestes obres estan exposades per ordre cronològic?**

– Més o menys. Hi ha una cronologia que salta el temps. Però bé, és igual això. Tampoc no vull caure en una situació de fidelitat cronològica, històrica... És una simplificació dintre d'unes certes situacions.

– **Com se li va acudir de fer aquest estudi antropològic?**

– Senzillament, ve determinat perquè ja fa temps que tinc aquesta preocupació. Jo, la preocupació antropològica l'he tinguda sempre; i penso que de no ser pintor hagués estat antropòleg. M'encanta l'antropologia perquè és un espai tan ampli, tan divers... I m'agafa l'antropologia molt intuïtivament, vull dir, sense cap mena de disciplina. A mi m'interessen els lingüistes, per això m'interessa molt en Chomsky... És aquesta cosa estranya que encara que lluites per conèixer... tens una decepció. Tinc el dubte de l'home, però sempre hi ha l'esperança. Això fa que quan es planteja la qüestió de les deixalles especials, dels residus... tot vagi lligat. Però més que l'aspecte pamfletari de la qüestió, m'interessa mantenir, podríem dir la plàstica. Com ho diria jo? M'interessa la poesia de les coses. És clar que aquí hi ha, independentment del testimoni, una certa transcendència. Aquesta transcendència és la que fa que l'obra s'hagi de mantenir més enllà del testimoni. Però és clar, això per mi depèn

que la importància d'aquest equilibri sigui entre el contingut i la forma. Perquè si no hi ha aquest contingut, es transforma tot en pur formalisme, en pura estètica; tot queda dominat per la forma; però aquest contingut equilibra aquestes dues forces. He d'anar a la forma per expressar aquest contingut. És humà, és un contingut, que va des dels continguts poètics, lírics, dramàtics... Hi ha una mica un plantejament que en certa manera s'acosta molt a la poesia. S'acosta, per què no? també a la música. Les notes estan fora d'aquesta concreció, fins i tot estilística perquè l'estil és una altra de les coses que no em preocupen.

– **La seva obra és molt difícil de classificar...**

– Exacte. És molt difícil de classificar. Això té problemes, perquè normalment els estudiosos, els que es diuen estudiosos de l'art, que en aquests moments estan, jo diria, en un nivell molt contradictori i en part molt baix, crec que han caigut en la trampa, en l'intent de classificar...

– **L'ésser humà és un ésser "classificador"?**

– Tot s'ha de classificar. És una forma de poder. De tenir-ho tot més controlat. Un senyor és això, un senyor és això altre. Mentida! El senyor són moltes coses, i cada vegada el que a tothom importa més és que som molt més rics del que ens pensàvem. El que passa és que això també va lligat amb les coses que jo estic fent, de

tipus, de caràcter polític. Si parlem d'antropologia, de tot el que és l'entorn, de tot el que significa... En aquests moments la societat està arribant a situacions límit. És clar, aquesta societat de consum només valora el tenir, vull dir no hi ha cap concepte del ser... L'individu no té cap espai de reflexió. No en té perquè no se li dona. Hi ha una lluita en contra que l'individu tingui aquest espai per culpa d'aquest capitalisme salvatge. I no estic parlant des d'un angle polític, perquè penso que en aquests moments l'important és que hi ha un desprestigi de la política perquè s'ha professionalitzat, perquè ha caigut en la trampa del poder. Avui mateix que ens trobem a Europa, a Europa només hi ha aquest canal tan estret al qual ha quedat reduït tot el pensament europeu. Ens trobem fins i tot aquí els partits. Quina diferència hi ha en els plantejaments quan tot passa per l'econòmic? Ningú no és capaç de plantejar mínimament una alternativa utòpica. El resultat és que l'individu s'ha trobat com mai... Això és una contradicció, perquè és clar que hi ha el progrés, però quin progrés? Aquest progrés totalment mediatitzat, un progrés que controla i que està controlat. La ciència controlada evidentment pels grans avenços, que naturalment han vingut per la qüestió militar des de la Segona Guerra Mundial, que s'està aplicant tot allò generat pel que és militar... No parlem ja de la qüestió de l'àtom, de les comunicacions... i del que és

militar s'ha passat al capitalisme salvatge i... ja està!

La caiguda del marxisme ho ha condicionat més tot. Per tot això crec que és important en aquests moments poder fer una reflexió, perquè aquest pensament, aquesta reflexió, ja no participa d'una ideologia. O sigui que jo crec en aquest moment que l'única possibilitat és la ciutadania. On es pot trobar un espai possible és aquí. Això ja ho diu en aquest moment l'Ignasi Ramonet del món diplomàtic; i gent que ja està veient que és claríssim que és l'únic espai possible... I això dintre encara dels que tenim la semi-esperança... els pessimistes, als quals ens diuen pessimistes. Ja saps que encara tenim esperança per l'home. I els optimistes són els que no tenen l'esperança, perquè són els que diuen que la ciència ho arregla tot, que tot s'arreglarà... Sabem perfectament que no és veritat. I no és veritat perquè hi ha proves concretes... Jo no sóc ecologista fins i tot, perquè penso que no estem en un moment de militàncies, penso que hem de passar per una etapa molt anàrquica...

– Podríem dir que en aquests moments l'eficàcia hauria de passar per davant de la ideologia?

– Exacte! Jo diria que és com el cristianisme. A la primera fase del cristianisme hi havia un líder, no? Però penso que és un moment en què no existeix cúpula, en què tot està permès. Jo

crec molt en el caos, jo crec molt en el magma, crec molt en allò que no està fet perquè hi ha possibilitats de fer-ho. Crec molt en els espais de les coses inconcretes; i aquest potser és el gran drama. Perquè quan les coses es concreten, és quan vénen els problemes.

– Aquestes obres són un autèntic manifest. Per què aquest tema ara?

– Jo parlo àmpliament d'una manera una mica anàrquica, perquè també sóc bastant anàrquic. Això és l'últim que he fet. No sé què farà demà. La història d'això ve d'aquest abocador que volen fer a 2 km d'aquí. Perquè durant la guerra vaig estar al bosc del Siscar. D'això no en vull fer una causa personal... però a part d'aquests fets personals, naturalment poso el meu accent en allò que jo he conegut o que he viscut... o sigui jo he viscut al bosc del Siscar durant la guerra, jo vaig estar allà durant els bombardeigs, i els dos fronts estaven allà... Hi ha una sèrie de coses que he conegut del territori, i això em va donar la idea. I bé... sí que hi ha una relació, naturalment, però tot això relacionat amb això del mil·lenni, tot això de l'home, tot això del progrés... La televisió que hi ha a la instal·lació està relacionada amb els anuncis... I és que s'ha arribat a l'absurd de fer els anuncis sense veu; val l'absurd de les imatges... Jo, per això, no vull donar una visió catastrofista de les coses; tampoc no vull tenir una visió catastrofista perquè no hi ha dubte... penso que l'home porta en sí el drama d'aquesta contradicció: de la destrucció i de l'autodestrucció. La diferència entre l'animal i l'home és que l'home té cara i creu, i l'animal només té cara. L'home ha arribat a la Lluna i és igual perquè també hi ha Kosovo. I ha de destruir els boscos perquè s'ha de poder fer pasta de paper, i els indis de l'Amazones han de marxar perquè s'ha de plantar blat de moro... En definitiva penso que els pintors... no estem parlant de pintura... la pintura és això. La pintura és una forma de pensament.

– Parlem de pintura i pintors. Cap a on evoluciona la pintura actual?

– Jo no em plantejaria la pintura com una evolució. L'art no és una evolució. Així com la ciència és evolució, la ciència suma... també hi ha la tècnica. No es pot entendre la ciència si no hi ha un Èdison. ►

JOSEP BERTRAN

◀ – És a dir, la ciència té uns camins i un recorregut...?

– Exacte. En canvi la pintura no és això, perquè... Com pots entendre un Velázquez i després pots entendre un Paul Klee? Com pots entendre un Matisse després de Velázquez? I quan Matisse se'n va al Nord d'Àfrica a nodrir-se del color, de certes situacions lumíniques... Matisse no és una conseqüència de Velázquez. L'art està tan vinculat a l'home, forma tant part del si mateix de l'home que és com una mica amb l'home. L'art comença constantment, sempre hi ha uns espais que comencen a partir de zero. Naturalment la ciència té situacions quasi poètiques, com el cas del descobridor que buscava la penicil·lina i la trobà per casualitat, perquè les coses les busques i no existeix la casualitat en aquest cas. Hi ha casualitats perquè les estàs buscant. Però l'art no és una qüestió d'evolució.

– Antigament els artistes estaven més aïllats...

– Sí, bé, però hi havia una altra informació. Fins i tot si parlem de Velázquez al segle XVII, sabem que tenia una informació italiana. Però ara en teoria hi ha una altra coartada perquè la comunicació s'està demostrant que avui està en una etapa de comunicació dirigida, interessada, i amb una informació tan exhaustiva, que a mi em sona que hi ha tanta informació que més aviat ens desinflen. Per mi, informacions són aquelles que passen pels teus errors, per les teves contradiccions, pels dubtes. Ara hi ha una informació lligada, una informació que et ve donada, et ve dirigida. L'has d'agafar o l'has de deixar. Ve enllauna; ja enllaunada. Arribarà un moment que s'haurà d'escollir, que tothom, partint d'una sensibilitat, podrà discernir. Et diran «tu mateix», i triaràs allò perquè està d'acord amb el que sents...

– Avui en dia ens trien la informació, perquè per exemple la guerra del Golf no la vam veure...

– I a més, la guerra del Golf va ser la primera guerra que es va poder veure des del llit...

– Sí, però de lluny. No com la del Vietnam.

– Jo penso que aquests llenguatges

d'informació com ara *internet*, arriba un moment que es disparen per si mateixos, que ja passen del control dels mateixos dirigents del mateix poder. Són llenguatges que es van disparant, que tenen una dinàmica.

– És vostè internauta?

– No, no, no! Però a mi m'interessa molt el problema de la comunicació, perquè penso que sortosament he viscut... Jo sóc de l'any 27, vaig viure la guerra civil, he viscut la postguerra, la segona guerra

és capaç d'estar 10 minuts sol, que és l'únic espai per a la reflexió. No acabariem de reflexionar al respecte. Per mi, l'important són els continguts. Ara bé, aquests continguts, si només m'interessés el contingut, el que intentaria és tenir una disciplina, disciplinar-me; llavors entrar en sectors com la filosofia i altres camps... És clar, jo sóc pintor; si fes cine aniria en una línia buscant l'home...

– Vostè com a pintor està donant testimoni de tot un seguit de pensaments...

– Sí, perquè la pintura és una forma de pensament en certa forma més elaborada... Perquè en poesia tu pots donar un contingut, hi ha aquest equilibri podríem dir de forma i d'existència; en canvi en un article periodístic sembla que li has de donar una forma de contingut més directa. La forma del pintor és més indirecta, treballes més des del camp de la sensibilitat. L'espectador percep una altra cosa. L'espectador amb una certa sensibilitat també porta un rodatge, una certa informació real, no informació de llibre... La pintura és qüestió de mirar-la.

– Potser la pintura pot arribar a l'espectador en un primer moment, però després cal interpretar-la...

– Hi ha una part encoberta que cada espectador interpreta d'una manera diferent. Pot agafar una interpretació que és el que té la música. Hi ha altres tipus d'art més concrets, més evidents. Velázquez és un pintor realista, i l'important de

Velázquez és el que hi ha darrera del realisme, el misteri en definitiva, el que hi ha d'inexplicable.

– Dalí deia que en cas d'incendi, ell salvaria l'aire de *Las Meninas*

– L'aire sí... és un gran quadre, és un quadre d'aire, ple d'atmosferes... Dalí té una època interessant, que és molt curta... i havia escrit coses molt interessants. Hi ha un llibre que jo als 14 anys vaig llegir *El diccionari secret* (la primera edició que es va fer a l'Argentina) que és un llibre que em va caure a les mans i em va impressionar molt... Molt més enllà d'allò de la psicoanàlisi... Jo crec que Gala va ser

JOSEP BERTRAN

mundial, mira si he viscut canvis! Les ruptures que hi ha hagut en aquest segle són impensables en cap segle. Això és molt important i vull dir que no ens n'adonem. Quan jo parlo amb una persona de 30 anys hi ha una gran diferència. I ja no parlem de la memòria històrica, perquè hi ha individus de 20 anys que els parles de Franco i sembla que els parlis de la guerra de Cuba. Vull dir que són coses molt fortes; que aquest accelerament és tan interessant que els efectes a mi em sembla que encara no els tenim prou assimilats. Tot s'ha disparat. Tot és comprar i vendre i no hi ha espais. L'home no

positiva per la seva supervivència en certa manera, però per altra part va ser la cosa negativa, el mercantilisme i les ganes de guanyar diners... Per altra part Gala va ordenar una mica Dalí, perquè sinó era un personatge que era fàcil de perdre's. Però a pesar d'aquesta part del Dalí *avida dollars*, hi havia en el Dalí un món, una vessant ingènua... i la prova és que tant i que li agradaven els diners, fins i tot li era fàcil equivocar-se, confonia molt les coses. Tampoc no era un home que els donés un valor real. Per ell una pesseta i un dòlar... Ell es va veure immers en aquests dominis de la Gala... El fotògraf Català Roca explicava unes anècdotes impressionants de la influència de Gala. Jo havia estat a casa seva a Port Lligat amb Català Roca i ens va rebre simpàtic, perquè ell era molt simpàtic, però de tant en tant deia: "*espereu un moment que vaig a mirar per la finestra perquè si ve la Gala i veu que no estic pensant, que només xerro...*". I és cert això! Era un domini absolut. Dalí era una persona intel·ligent, però la seva teatralitat era una forma no solament de vendre, sinó que quan ell veia un periodista, automàticament canviava. Tu parlaves amb ell i era una persona normal. Però quan sabia que hi havia un periodista, ja estava...!

– **Com veu vostè el paper de l'artista en l'actualitat?**

– Jo crec que no deixa de ser un cert bufó. Les coses no han variat massa. Goya feia la seva crítica, i els grans artistes han estat crítics, testimonis i crítics. Goya ha estat crític quan pinta *La família real*. Els

artistes han estat al servei dels reis i dels papes, i ara estan al servei del capitalisme; aquesta és una de les contradiccions que l'artista sempre ha de patir i que en definitiva sempre li ha creat una certa mala consciència. Jo crec que l'artista no ha de fer una diferència entre el qui li compra l'obra i al revés. Moltes vegades veus que vibra molt més aquell senyor que no et podrà comprar mai un quadre, que el que et compra per raons que no són les raons... no perquè s'ho passi bé amb aquell quadre. El compra perquè té X firma, té un estatus social i és una inversió. Això ha passat molt, però afortunadament ara ha passat una mica. S'ha especulat molt ara fa uns 8 o 10 anys, i va ser un desastre perquè hi havia qui comprava i preguntava: «Quan valdrà això demà?» Els intermediaris i la gent deien que era més important, més rendible comprar un quadre que un pis... Però bé, jo crec que són factors que apareixen i desapareixen, l'important avui és què hi ha darrera de tot això. És el que deia el Guerra, que qui no sigui a la foto no existeix. Tu no ets a la foto, doncs no ets... Surts per la tele i ets; no hi surts, i no ets... El pintor és un individu que està dins de la societat, i que és un reflex, una mena de mitjà de la societat, que té l'obligació de transmetre... És el transmissor... Perquè s'admet al pintor en el segle XX? Perquè la societat no té por de l'artista, sap com el pot neutralitzar, perquè l'artista també cau dins la trampa...

– **Perquè hi ha artistes i artistes...**

– Exacte. Perquè resulta que dins aquest

món hi ha una competència brutal i s'ha creat la necessitat de relativitzar-ho tot. I avui la cultura és un negoci, i és també una carta electoralista, això està claríssim!

Els artistes han estat al servei dels reis i dels papes, i ara estan al servei del capitalisme; aquesta és una de les contradiccions que l'artista sempre ha de patir i que en definitiva sempre li ha creat una certa mala consciència.

– **I per acabar parlant de l'art com a moda, què li sembla el Guggenheim?**

– És impressionant! I amb l'exposició d'en Warhol... Aquest artista és molt americà i amb els sistemes de comunicació actuals es pot crear un valor, que per la societat pot ser el valor de sortir tots els dies per televisió. Per exemple els "comunicadors" televisius que escriuen llibres són els qui més van vendre a la Fira del Llibre i per Nadal... Comprar tot tipus de coses! La bogeria de comprar és al revés que l'estalinisme... La democràcia té unes trampes tan tremendes! ■

SASTRERIA CONFECCIONS **FIBAL**

Com sempre, els ofereix l'última novetat amb la màxima qualitat.

Plaça del Pou, 14 AGRAMUNT Tel. 973 39 07 36

L'Espiga llibreria papereria

Plaça del Pou, 2
AGRAMUNT

Tel. i Fax 973 39 04 25
Tel. part. 973 39 24 72

FINQUES

SERVI 10

PISOS EN LLOGUER

Pis. Verge dels Socors.
4 hab., 2 banys, calefacció.
Tot exterior.

Estudi. C/ Castell.
Moblat. Semi nou.
Molt bona situació

Pis. Agustí Ros.
5 hab., 1 bany, reformat.
Molt cèntric.

Pis. C/ Institut.
3 hab., 1 bany, tot exterior,
semi nou.

Pis. C/ Canal.
3 hab., 1 bany, reformat,
moblat. Econòmic.

Pis. Baixada del Mercadal.
Moblat. Nou.
Molt assolellat.

Pis. C/ Estudis Nous.
3 hab., 1 bany. Llest per
entrar-hi. Molt cèntric

Apartament a Salou.
1ª línia de platja.
Moblat.

CASES - PISOS EN VENDA

GRAN OPORTUNITAT!!
Pis. Teixidors. 5 hab.,
1 bany, reformat.

Casa. Ventoses.
2 plantes + terreny.
Per reformar.

Casa. Pradell.
Tota de pedra. Terreny.
Mig reformada.

PRADELL. Casa de pedra
amb celler. 4 hab.
Molt cèntric

Casa. Montclar.
3 hab., 1 bany, llar de foc.
Pedra vista.

Casa. Mont-Roig. Pedra
vista, parquet, bodega,
terrasa. Molt bonica.

Casa. Butsènit. Baixos + 3 plantes
Entrada per dos carrers.
Molt econòmica.

VENDA TERRENYS - PARCEL·LES

Parcel·les.
Zona Clos.
Diferents m².

Terreny edificable.
Ossó de Sió.

Parcel·les.
Ronda Molinal.
Diferents m².

Parcel·les.
Camí dels Horts.
Diferents m².

Terreny edificable.
Ventoses

Parcel·les.
Jaume I.
350 m².

LLOGUER LOCALS

Oficina.
Estudis Nous.
50 m.

Local. C/ Castell.
Bona situació.
Molt gran.

Local. Ctra. Cervera
Bona situació.
Econòmic.

Local. Estudis Nous.
Molt cèntric.
Econòmic

Local. C/ Pau Casals.
250 m². Nou a estrenar.
Bona situació.

Local. Ctra. Cervera.
Bona situació.
Econòmic.

PROMOCIÓ PISOS V. P. O

C/ PAU CASALS

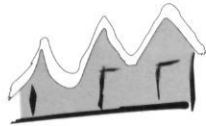
C/ CLOS

Degut a la gran demanda d'habitatges de lloguer, sol·licitem als propietaris que poseixin pisos desocupats, als quals interressi tenir una rendibilitat en lloguer o en venda, es dirigeixin a les nostres oficines, on se'ls informará àmpliament del sistema d'arrendament o finançament.

AMB SERIOSITAT I BON FER ENS GUANYEM LA CONFIANÇA DELS NOSTRES CLIENTS!!

ADMINISTRACIÓ DE PISOS I COMUNITATS

Tel. i Fax 973 39 23 24

FINQUES AGRAMUNT

**l'habitatge que
sempre havia somiat,
ara es fa realitat**

PROPERA PROMOCIÓ

Avinguda de Catalunya

Pisos de 2, 3 i 4 habitacions

- Edifici amb vídeoporter i ascensor
- Zones amb aire condicionat i parquet
- Àmplies habitacions exteriors
- Gran menjador-living amb sortida a la terrassa
- 2 banys amb moble mirall
- Cuina equipada amb vitroceràmica, forn autonetejable i extractor amb dos motors
- Portes interiors massisses d'estil provençal
- Pisos exteriors i totalment acabats

CONFIÏ EN NOSALTRES. SOM PROFESSIONALS AMB EXPERIÈNCIA

C. Àngel Guimerà, 26, baixos 25310 Agramunt Tel. 973 392 122 · 973 391 734 Fax 973 392 122
E-mail: finquesagramunt@dragonet.es <http://www.dragonet.es/users/d2998>

AGRAMUNT Tel 973 39 01 42

**Banquets
de Noces**

Restaurant
Discoteca
Terrassa
Saló de Ball

Si et trobes perdut

pots comptar amb mi

El RACC està sempre al teu costat. Més de 500.000 socis gaudeixen de la millor assistència i d'altres avantatges i serveis.

- Assistència mecànica a tota Europa
- Assistència personal a tot el món
- Assistència sanitària urgent arreu del món, dia i nit, 365 dies l'any
- Assegurances als millors preus
- Recursos de multes gratuïts
- Assessorament en la compra de vehicles...

Fes-te'n soci. Gaudiràs de molts avantatges. Visita'ns i t'informarem.

Corresponsal RACC a Tàrraga: Av. Catalunya, 23 • Tel. 973 50 06 22

ROS ROCA S. A.

ELS ESPECIALISTES EN EQUIPS
PER A SERVEIS MUNICIPALS,
AGRÍCOLES I INDUSTRIALS

**ES NECESSITA PERSONAL
EMPRESA CONFECCIÓ DE CORBATES**

Interessades trucar al
Telèfon 973 39 03 87
AGRAMUNT

Amics

A. Ponsa

Recordo que en una tertúlia entre un grup d'amics (tots ens en consideràvem) ja fa una colla d'anys, sobre els requisits que havien de concórrer en una bona amistat, sorgí el problemàtic interrogant de quan podem dir que algú és el nostre amic. No cal dir que va ser una mena de debat molt complicat i que no aconseguírem pas arribar al consens. Des d'aleshores hi he pensat alguns cops, i he tingut alguna ocasió escadussera de reviure breument aquell dia amb algú dels de la colla, però els nostres avenços en el tema de l'amistat han estat minsos, per dir-ho d'alguna manera. Perquè el problema és que cadascú té una manera molt personal de veure-la i d'entendre-la i, sovint, de valorar correctament allò que es pot haver rebut o donat a l'altre.

Un famós filòsof va dir, crec que encertadament, que tenir un bon amic no és només comptar amb l'ajut incondicional que t'ofereix, sinó que aquest fet comporta el deure ineludible de correspondre d'alguna manera. Si no és així, l'amistat està condemnada al fracàs més estrepitos. El fet de donar és cert que resulta molt plaent, però si li manca l'estímul de rebre, l'amistat no té altre remei que anar defallint fins al punt d'extingir-se per avorriment. No vol pas dir que el donar i el rebre s'hagin de correspondre exactament ni en quantitat ni en qualitat, però sí que com més s'acostin, més engrescadora i duradora serà l'amistat.

Penso que una de les condicions indispensables que han de tenir els amics és lleialtat mútua. Si no és així, no hi ha cap expectativa vàlida. Ja se sap que la paraula *lleialtat* va molt lluny, però, entre altres coses, vol dir suport incondicional, comprensió a prova de bomba i disponibilitat total. És clar que aquestes premisses són molt difícils d'oferir amb continuïtat, però encara que només les oferim a ràfegues, poden ser la clau de tota bona amistat, ja que, realment, són expressions d'estimació profunda. Hi ha qui diu que perquè sigui viable una bona amistat cal una afinitat estreta quant a gustos: opinió que comparteixo amb certes reserves. Crec que es poden tenir amics els gustos dels quals ens semblin senzillament horribles. Una altra cosa fóra haver-los de compartir.

Ser amics de persones tristes o de caràcter excessivament retingut és difícil, perquè amb el temps, et poden acabar soscant la moral i, és així, com aviat comença un procés d'allunyament, molts cops lent i laboriós, que no és res més que l'inici de la fi.

Malgrat tot, diria que els principis que he comentat, i els altres que no he comentat, no tenen cap validesa davant dues persones que «de veritat» se sentin atretes per l'amistat. Aquesta condició trenca tots els motlles.

Curiosament, només un petit percentatge «d'amics» són AMICS. ■

El Premi d'Honor

Joan Puig

El Premi d'Honor de les Lletres Catalanes fou instituit per Òmnium Cultural el 1969 per tal de distingir en vida una persona que no només excel·leixi en el camp de les lletres (sigui literatura o assaig), sinó que també hagi mostrat un comportament cívic exemplar. Agradin o no agradin, aquestes són les bases que té en compte el jurat, encara que aquest segon requisit "d'exemplaritat" ha fet que en alguns casos s'hagi qüestionat la no-concessió a autors com Josep Pla. Insignes escriptors han rebut aquesta distinció honorífica: Joan Oliver, Salvador Espriu, J.V. Foix, Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Mercè Rodoreda, Avel·lí Artís Gener i un llarg etc. No cal dir que es tracta d'un guardó diferent als que se solen donar en el món de les lletres, perquè no recau per un llibre específic, sinó pel conjunt de l'obra i, a més a més, hom no s'hi presenta personalment, sinó que és el jurat qui n'escull la persona mereixedora d'entre totes aquelles que prèviament selecciona de les que hi ha dels Països Catalans.

Enguany el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes ha estat concedit a Josep Vallverdú, autor que molts convilatans coneixen perquè ha col·laborat a la nostra revista i perquè ha visitat sovint Agramunt, pel fet que mantenia una vella i ferma amistat amb l'escriptor Viladot. Avui en dia, Josep Vallverdú és l'autor més paradigmàtic de les nostres terres ponentines. Ha escrit molts llibres per a la gent jove que han estat llegits i reconeguts per les moltes edicions que se n'ha fet i pels nombrosos premis que ha recollit: *Rovelló*, *En Roc drapaire*, *L'home dels gats*, *Bernat i els bandolers*, *Un cavall contra Roma*, *Saberut i Cua-verd*, *El fill de la pluja d'or*, *Mans de bronze*, etc.: fins a un total de quarantados (per ara) que conjuntament amb els seus contes, apareguts sovint a la revista *Cavall Fort*, estan essent publicats en l'obra juvenil completa sota la denominació de "Biblioteca Vallverdú", i de la qual ja s'han editat deu volums.

Al costat de la seva obra per a joves, també hi trobem les seves facetes de traductor, articulista, poeta, assagista, conferenciant, etc.: cosa que va fer que el crític Isidor Cònsul l'anomenés "escriptor tot terreny" en referència a la diversitat dels camps conreats.

La trajectòria vital de Josep Vallverdú, home fidel a la seva terra i a les seves gents, la podem conèixer i admirar mitjançant la lectura dels seus llibres d'assaig, en bona part autobiogràfics, com són: *Proses de Ponent*, *Indíbil i la boira*, *Les vuit estacions*, *Vagó de tercera* i *Garbinada i Ponent*; en els quals mostra, cada cop més, la seva ànima i el seu pas pels difícils anys de postguerra que li ha tocat viure.

Ens alegrem que un autor tan proper com Josep Vallverdú hagi estat distingit amb el Premi d'Honor, perquè creiem que així es reconeix meritòriament la tasca i la trajectòria d'un ponentí que ha estat i és el nostre exemple i guia. Desitgem que per molt temps ho pugui continuar sent! ■

JORDI SERA

ARTESÀ XARCUTER

**ESPECIALITAT EN PORC CASOLÀ
LLONGANISSA SECA
PERNILS i EMBOTITS**

Carrer de Sant Joan, 7 • AGRAMUNT • Telèfon 973 39 01 85

ESPORTS

- Xandalls
- Sudaderes
- Forros Polars
- Polos
- Equipacions
- Guants
- i...

Avgda. Jaume Mestres, 21
25310 AGRAMUNT (Lleida)
Tel./Fax 973 39 21 73

SERVEIS

- Consumibles •
d'Informàtica
- Material •
Papereria
- Material Escolar •
- Fotocòpies •
- Fax •

Serralleria Figueres

**JAUME FIGUERES JUMELA - C. DELS HORTS, 6
25310 AGRAMUNT - TEL. 973 39 10 12**

FLECA • PASTISSERIA
M. Ricart

C/. Sió, 33 - Tel. 973 39 02 79
Avgda. Agustí Ros, 46
C/. Pompeu Fabra, 2 - Tel. 973 39 20 64

AGRAMUNT

BELLESA DENTAL

DOLÇA dent

Jordi Freixes i Montse Corrales
ODONTÒLEGS

HORARI:
DILLUNS, DIMARTS,
DIMECRES, DIVENDRES
(de 9h. a 13h. i de 15:30h. a 20:30h.)
DISSABTE (de 9h. a 13h.)
Hores a convenir

**Av. Agustí Ros, 2 Bx.
25310 AGRAMUNT (Lleida)
Tel. i Fax 973 391 749**

*HOTEL * BAR
RESTAURANT*

BLANC & NEGRE 2

Ctra. Cervera, s/n.
25310 AGRAMUNT

Tel./Fax 973 39 12 13
(3línies) Urgell

TENDALS

Tendals façana i camió
Tapisseria - Cortinatges
Matalassos
Persianes - Mosquiteres
Retolació adhesiva

Av. Marià Jolonch, 38 25310 AGRAMUNT (Lleida)
Tel. 973 39 06 37 Fax 973 39 21 92

Torronaires des de 1775...
La tradició d'Agamunt®

**TORRONS • MASSAPANS • XOCOLATES
CARAMELS • CONFITS**

Ctra. de Tàrrrega, s/n. Telèfon 973 39 06 07

92 anys d'història de la sardana a la Vila d'Agramunt (VIII)

Pauli Ribera

En diferents ocasions he parlat dels alts i baixos de la sardana que hi ha hagut a la nostra Vila, com també d'algunes persones que han tirat endavant la sardana en moments crítics. Des de l'any 1924, el qual el tenim com a referència concreta, quan el músic Ramon Aldavó s'oferí al jovent de La Barretina, passant pels seus alumnes Miquel Escolà, Pau Bernaus, Josep Garriga, Josep Cahelles i un llarg etc., uns anys més tard, Josep Marquilles, Ramon Viladomat, el jovent de l'Acció Catòlica que la gran majoria la sabien comptar i repartir i el mateix Jaume Añé amb els cursets dels anys 1980.

El que no puc pas passar per alt, de cap de les maneres, és d'esmentar els agramuntins Jaume Fontanet i Ayné (E.P.D.) i Deudat Pont i Bescó, que sense fer gaire soroll, durant algunes dècades foren l'ànima de la sardana a la nostra Vila. I amb tota seguretat m'atreveixo a dir que sense ells, la gran majoria de vegades era impossible organitzar la ballada. Llàstima que amb tot el seu saber mai no es dedicaren a l'ensenyament.

Era el 10 de març de l'any 1985 quan la ciutat de Lleida, sota l'organització del Grup Sardanista del Club Esportiu Huracans, celebrà la Xª Festa del Retrobament anyal dels sardanistes veterans de les terres de Lleida. Els qui ens hi vam desplaçar d'ací, vàrem ser tan clars com les pasqües, però val a dir que vam gaudir d'una gran diada.

Pel matí, després de la Missa del Sardanista, se celebrà un concert de música catalana al Teatre Principal per la Cobla-Orquestra MARINA dirigida pel mestre Antoni Mas i Bou, on contínuament se sentia pel públic assistent i alguns amb llàgrimes als ulls per la seva emoció els crits de «Visca». Concert que fou presidit pel Molt Honorable President de la Generalitat senyor Jordi Pujol. A continuació, ballada de sardanes; després, dinar dels sardanistes i, a la tarda, altra vegada ballada de sardanes.

Corria la segona quinzena del mes d'octubre de l'any 1986 quan, de sobte, al voltant de les deu del vespre, em vaig creuar a la plaça de l'Església amb els amics sardanistes de Lleida, Sebastià Gràcia, Ramon Sans, Josep-Maria Alba i dues

senyores més, tots ells membres del Grup Sardanista Huracans. Els vaig preguntar si s'havien perdut i em digueren que, a les 10, tenien audiència amb el batlle senyor Josep Huguet, per parlar del proper retrobament anyal dels sardanistes veterans de les Terres de Lleida a la Vila d'Agramunt pel març de 1987.

Crec que amb bon criteri, en aquell moment l'oferta fou denegada. Agramunt no disposava d'Agrupació ni de gaires sardanistes en actiu i, encara que a la reunió Ajuntament-Huracans foren invitats alguns veïns, la majoria ben poques sardanes havien ballat i els que n'havien ballat no havien sentit parlar mai de tal esmentada festa.

A primers de novembre de 1986, en diferents indrets de la Vila varen aparèixer uns cartells anunciadors on s'invitava tots els veïns i comarcans el diumenge següent dia 16 (10 matí) a una reunió, a la sala d'actes de l'Ajuntament, per tal d'organitzar una agrupació sardanista. Franca-ment, en aquell moment va quedar ben palès qui volia o pretenia que Agramunt tingués sardanes, perquè d'una població de prop els cinc mil habitants solament se n'hi presentaren deu.

L'absència de ciutadans, en part, va ser una decepció; però motivats pel batlle senyor Josep Huguet i al mateix temps amb ganes de fer sardanes i país per part dels presents, s'acordà una nova reunió el dia 30 de novembre a les 12 del migdia.

Ja que he parlat de la poca assistència a l'esmentada reunió, crec que val la pena de fer esment dels sardanistes que hi prengueren part i que, per a mi, sempre seran els autèntics «fundadors» de l'agrupació: Mercè Codina i Ginestà, Francesc Farràs i Serentill, Roser Feixa i Puig, Jaume Fontanet i Anyé, Francesc-Xavier Noró i Camats, Deudat Pont i Bescó, Mª Carme Puig i Boleda, Pauli Ribera i Marquilles, Rosita Solé i Figuera, Fermina Villalba i Fernández, i l'alcalde Josep Huguet i Herbera.

I més d'una vegada m'he preguntat si aquesta minoria, en aquell moment, hagués dit «deixem-ho córrer», tindriem avui sardanes? ■

JOSEP BERTRAN

Primera ballada amb la Cobla Jovenivola l'Onze de Setembre de 1987.

La baldufa

Maria Salamiento

Com cada tarda, l'avi estava assegut a la seva butaca mirant de reüll el seu nét. El seu fill i la jove treballaven a Barcelona, marxaven de bon matí amb l'eurotransportador i no tornaven fins ben entrat el vespre. A ell això no li agradava, creia que els fills havien d'estar amb els seus pares, i encara que el nen pogués parlar amb ells per internet quan volgués, trobava que no era el mateix. Ell tenia cura del seu nét des que es va jubilar de la seva feina de fuster... Bé, fóra més exacte dir des que l'havien jubilat a la força quan una multinacional japonesa es va instal·lar a la Vila i ho feien tot amb una màquina. Que vols una porta, teclejaven uns botonets i ja et sortia la porta a mida per l'altra punta de la màquina. Que volies una finestra o una empostada, quatre tocs de botonets i ja ho tenies. Des de llavors que el seu escepticisme pels avenços anava creixent.

Aquell vespre de finals de juliol estaven enmig d'una gran tempesta, se sentien uns trons impressionants i el vent semblava que s'ho havia d'endur tot. El cel s'havia enfosquit d'una manera inquietant. Va mirar per la finestra i tot just podia distingir el final del carrer «Alcalde Huguet» i els fanals de la «Plaça Riella». Més enllà, just a partir de la Urbanització Verge dels Socors, semblava que la boira i el vent ho hagués engolit tot, com si la resta d'Agramunt hagués desaparegut. Es va girar per cridar el nen perquè vingués a veure la tempesta però, com sempre, el nen estava jugant amb la consola virtual. Duia un casc que li tapava tot el cap endollat per un munt de fils a una màquina, i feia tot de gests a l'aire com si estigués lluitant amb algú. Una vegada més, l'avi va moure el cap a dreta i esquerra; estava convençut que tot allò no podia ser bo de cap manera, però sabia que la seva opinió comptava ben poc. Aquell mateix Nadal, quan es varen asseure davant de l'ordinador per tal

d'escollir els regals que el Pare Noël havia de dur al nen —els Reis d'Orient ja feia temps que havien passat a millor vida—, es va atrevir a dir:

— Escolteu, voleu dir que no es pensaran que el nen és paralític?

— Però què diu, avi?

— Home, mira què hem comprat fins ara: Un robot que es mou i parla sol, un cotxe teledirigit, un helicòpter amb bateria. Que no hi ha cap joc en què el nen pugui participar una mica?

— Au va! Calli, calli. Mira nen quin joc per pintar; poses la plantilla damunt del motlle i només et cal prémer un botó i ja tens un dibuix en tres dimensions.

— Sí, sí, que guai!

Es va aixecar i se'n va anar cap a la seva butaca tot remugant:

— Això no pot ser bo!

I quan estava pensant en com havien canviat les coses des que ell era petit, i mirant-se amb cara de pena el nen que sempre jugava sol, se'n va anar la llum. Allò sí que era un fet del tot inesperat. Feia molts i molts anys que allò no havia passat. Després de la sorpresa inicial, va dibuixar una rialleta sarcàstica en recordar la prepotència amb què la seva jove li assegurava que el progrés era imparable i que no hi havia res que el pogués deturar, que era una manera poc subtil de titllar-lo de retrògrada i caduc. Ves per on! Una tempesta era capaç de deixar en entredit la perfecció que se li suposava a la tecnologia més moderna.

Els crits i els plors del nen el varen treure de les seves cabòries. És clar, pobre!, ell no havia vist mai un fenomen com aquell (l'apagada de la llum, no pas la tempesta).

A les palpentes va anar fins a la sala d'estar, quan el nen el va poder abastar se li va abraçar d'una manera desesperada:

— Avi, avi! Què passa?, va preguntar entre sanglots i tremolant de cap a peus.

— No res, no res,... Que se n'ha anat la llum, ve-t'ho aquí. Ja tornarà.

A l'avi li va recórrer un formigueig per tot el cos, no havia estat mai tan a prop del seu nét. Fins i tot quan havia acabat de néixer li negaven el dret d'acariciar-lo, li deien que ves a saber quines malalties podia transmetre-li, i que el nen havia d'aprendre a ser autònom i autosuficient com més aviat millor. Les tendències actuals de la psicologia recomanaven no sobreprotegir els infants, li deien.

Quan va poder consolar, com va poder, el seu nét, va anar a buscar una llanterna i es varen asseure a la butaca. L'avi, amb el nét als genolls, estava la mar de bé; però al cap d'una estona aquest li digué:

— I ara, què farem? No puc jugar a res!

— Tinc una idea!, digué l'avi amb els ulls brillants d'emoció.

— Acompanya'm, t'ensenyaré les meves joguines!

I amb el nen agafat d'una mà i amb la llanterna a l'altra, varen pujar les escales de les golfes. Una vegada allà, l'avi va obrir un vell bagul i va il·luminar l'interior.

El nen va mirar encuriós aquell munt de coses estranyes i noves per a ell: Un trencaclosques, unes boletes de vidre, un cartró amb tot de casetes de colors i un dau al mig tapat per un vidre... Llavors va veure al fons del bagul un tros de fusta ampla d'un costat i acabada en punt per l'altre.

— Què és això, avi?

— Una baldufa.

— I per on s'engega?

— L'avi va arrencar a riure. No!, no!, no va pas amb piles ni s'endolla a la llum, mira!

Va agafar un cordill, el va enroscar al tros de fusta i amb un cop sec de la mà la va fer rodar per terra.

Amb la llum de la llanterna el ball de la baldufa semblava ple de màgia.

— Deixa'm a mi, avi.

I va intentar imitar els gests de l'avi, però no se'n va sortir.

— Ensenya-me'n, avi.

L'avi era feliç, per primer cop en molts anys se sentia útil. Amb els ulls humits per l'emoció de compartir una experiència amb el seu nét, va anar explicant-li corregint-lo fins que va ser capaç de fer ▶

De vacances

J. Pijuan

◀ rodolar la baldufa.

Mentre eren a les golfes va tornar la llum, però el nen ni se'n va adonar, concentrat com estava en la baldufa.

- Que me la dones, aví?
- És clar que sí, és teva!

La resta de les vacances se les varen passar jugant amb la baldufa; això sí, sempre que no hi fossin els pares. A ells no els faria gaire gràcia que el nen perdés el temps en jocs prehistòrics que no aporten cap «vivència vital» al nen. Va arribar el primer dia de classe, i després de prémer la tecla «off» a la llibreta electrònica, va sortir disparat cap al pati amb tots els seus companys. Però mentre aquests jugaven amb les «game-boy», ell va treure la seva baldufa de la butxaca i la va començar a fer rodolar pel terra del pati. Al cap d'uns moments tots els nens havien fet un rotlle al seu voltant, mirant amb cara de sorpresa aquell tros de fusta que ballava frenèticament.

- Que me la deixes provar?
- I a mi?
- Després jo, he?

L'avi va haver de treballar de valent fent baldufes pels amics del nen.

- Això no ho fa aquella maquinota japonesa, va pensar ple de satisfacció, mentre treballava al petit torn que per sort va guardar.

Ben aviat el pati era ple de rotlles al voltant d'una rodona marcada a terra on els nens havien de fer rodar la baldufa tal com havia explicat l'avi.

Un bon dia, un nen va dur una baldufa de plàstic, plena de dibuixets d'un color molt viu.

- Mireu, mireu que m'ha dut el meu pare!

Va col·locar la baldufa en una mena de plataforma rodona, va prémer un botó i la baldufa va començar a rodar. A més feia un so com el d'un coet quan s'enlaira, i s'il·luminava mentre ballava.

Tots els nens es varen quedar parats mirant fixament aquell artefacte. Fins que algú s'hi va acostar i amb una forta puntada va rebotre la baldufa electrònica a la paret, trencant-la en mil trossos.

Tots varen tornar a la seva rotllana menys un, que es va quedar plorant al mig del pati recollint els trossos de la baldufa galàctica i sense entendre res. ■

El trepidant soroll del despertador els va despertar. Avui era el gran dia. En Bern obrí la finestra i deixà que l'alè de la nit envaís l'estança. Per uns instants es deixà acaronar pel seu tacte mentre contemplava la quietud regnant. Tot era a punt, les maletes romanien apilades en un racó de l'estança plenes des de la vigília. Després de llevar-se, però encara mig endormiscat, va començar a baixar-les cap al cotxe. El maletier s'anà omplint de maletes i bosses, fins i tot els seients van ser ocupats. La Nati, la seva dona, va tragar l'última maleta. Mentre baixava les escales cap al garatge es produí el primer infortuni: es trencà l'ansa de la maleta i va caure escales avall, en un dels sotracs s'obrí i començà a escampar-se tota la roba pels graons. Van haver de buscar una nova maleta, però en no trobar-ne cap més, van haver de posar tota aquella roba en petites bosses. A la fi tingueren el cotxe carregat fins dalt i a punt de partir cap al poble.

Després de donar una darrera ullada a la casa i comprovar que tot estava ben tancat i barrat, iniciaren la partença. En sortir al carrer la porta electrònica del garatge no volgué tancar-se. Comprovà, per l'olor que desprenia el quadre general, que era culpa d'un curt circuit. Com van poder la tancaren i s'anotaren a l'agenda de trucar el tècnic a la tornada.

Sense més contratemps emprenen viatge carretera enllà. El dia comença a clarejar. A mesura que avancen el trànsit es fa cada vegada més intens. La ràdio sols informa de grans retencions a la xarxa viària. El sol comença a escalfar de valent. Avui serà un dia força calorós, i per contra l'aire condicionat deixa de funcionar. El cotxe sembla un forn i tot just és mig matí. Avancen a poc a poc. Quan tenen l'oportunitat agafen un trencant. No hi ha trànsit, sembla una carretera desèrtica. Hi ha molts revolts. La Nati ha perdut tots els colors i és a punt de marejar, però aguanta. En un dels revolts se'ls punxa una roda. Per treure la de recanvi han de buidar el maletier, bosses i maletes queden amuntegades a un costat de la carretera. Llavors comença a caure quatre gotes. No es preocupen. L'home del temps sols ha anunciat que farà molta xafogor. No troben la clau per afuixar els cargols de la roda i per més inri no passa ningú per aquell descampat. I la pluja comença a incrementar-se de mala manera. Intenten trucar pel mòbil i demanar ajuda, però quan connecten es queden sense bateria. Després d'una llarga espera -per sort duien uns entrepans pel viatge- un camioner que passa per allà els ajuda a canviar la roda i poden reemprendre el viatge sota una pluja cada vegada més torrencial.

Malgrat les adversitats arriben a la residència sans i estalvis quan comença a fosquejar. La casa està situada als afores del poble enmig de la natura. Envoltada per una ufanosa arbreda, que a l'estiu és agradable de fer-hi la migdiada, i al costat hi transcorre un petit rierol que dona gust de banyar-s'hi. Entren a la casa mig a les fosques car resulta que no hi ha corrent elèctric a causa de la tempesta. Trepitgen aigua. Quan aconsegueixen trobar una llanterna comproven que hi ha filtracions per tota la casa. Més tard s'adonen que falta un tros de teulada. No s'ho pensen dos cops i tornen a pujar al cotxe. Creuen el rierol que amb aquella pluja ja s'ha transformat en un furiós torrent en direcció cap al poble. Quan hi arriben sols tenen temps de sortir del cotxe i entrar dins la casa d'un amic. El riu s'ha desbordat i comença a inundar-ho tot. L'aigua enfurismada avança sense parar pels carrers. Resguardats del temporal el Bern i la Nati contemplen impotents com el seu cotxe sura aigües avall. I tan sols és el seu primer dia de vacances. ■

Meià, paisatge de pessebre

Joan Puig i Ribera

RAMON BERNAUS I SANTACREU I FERRAN SÀNCHEZ I AGUSTÍ,

El Municipi de Vilanova de Meià

Col·lecció viles i ciutats núm. 28

Edició: Diputació de Lleida i Ajuntament de Vilanova, Mollerussa (1999)

466 pàgines. Preu: 1.500 pessetes

Creiem que és oportú donar notícia, encara que sigui amb un xic de retard, d'aquest llibre perquè un dels autors és company de la revista, resident a la nostra vila i prou conegut per la majoria dels lectors de "Sió", i perquè Vilanova de Meià és un municipi pròxim al nostre, amb el qual hi ha més d'un lligam de relació i amiatat.

En Ramon Bernaus i en Ferran Sánchez són els autors de l'obra i en cap indret s'indica qui dels dos ha redactat un capítol o altre, encara que en algun moment se n'intueix l'autoria, si hom els coneix bé. La veritat és que, pel que respecta a Ramon Bernaus, és una d'aquelles persones que fa la feina ben feta sense fer remor; ja porta en el seu haver la participació directa en tres dels col·leccionables de "Sió" (el de la guerra civil, el dels torrons i el de la pagesia), en *Una aproximació pedagògica del Espai Guinovart* i en el fulletó turístic *Agramunt, pam a pam*. Ferran Sánchez, per la seva part, és un bon coneixedor i col·leccionista de fòssils i s'ha especialitzat en el tema dels maquis de la postguerra, sobre el qual edità recentment un llibre que ha tingut molt d'èxit.

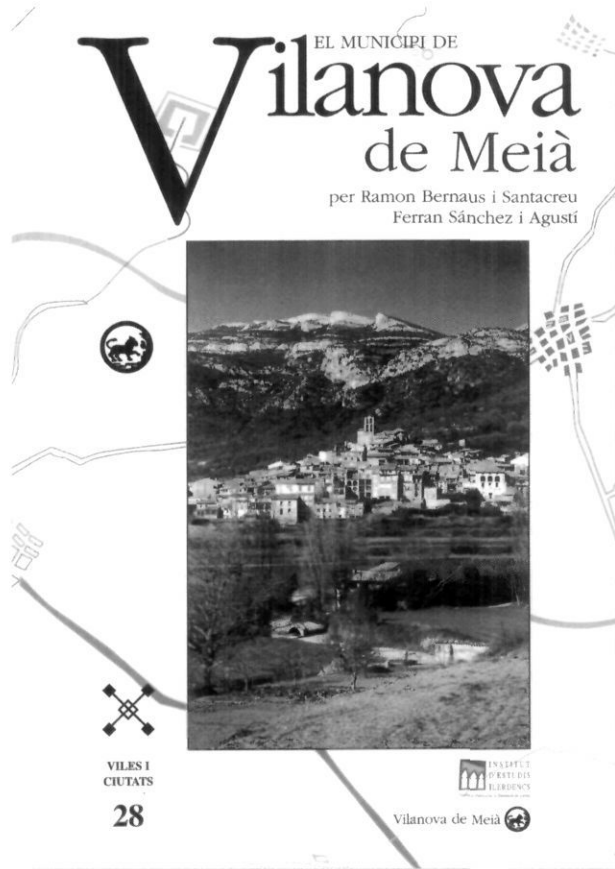
El llibre del *Municipi de*

Vilanova de Meià conté un gavadal d'informació de tot tipus, potser perquè els autors, adonant-se que tenien l'oportunitat de publicar el llibre de *Vilanova de Meià*, no s'ho han fet dir dues vegades i hi han abocat tot el que han pogut. Les 466 pàgines de lletra

atapeïda ratifiquen aquest extrem. El llibre, pròpiament, és un estudi descriptiu de la geografia (el relleu, la hidrografia, el clima, la flora i la fauna, etc.), de la història (amb moltes dades de primera mà) i del folklore (ja que s'hi expliquen les tradicions remeieres, el vocabulari propi —compartit sovint amb els pobles del voltant, com el nostre—, els adagis, els renoms de les cases, les festes i costums, el menjar típic, les tradicions, la visita de Joan Amades, etc.). Hi apareixen també esmentats molts vilanovencs amb detalls interessants i algunes anècdotes curioses, cosa que de segur ha fet les delícies dels vilatans encara vius.

El llibre no cau en el centralisme local, ja que per una part informa de Vilanova de Meià, però per l'altra, també dedica moltes pàgines a altres nuclis poblats com Santa Maria de Meià (amb un priorat de passat memorable) i la Baronia de la Vansa (amb Lluçars, Boada, Tòrrec, Gàrzola i Argentera). L'exemplar té un reguitzell de fotografies que, llevat de les de color a la part central, són una mica massa petites; encara que aquest retret sembla que aviat estarà resolt perquè s'està acabant d'enllestir el llibre gràfic del municipi de Vilanova de Meià, el qual serà un magnífic complement d'aquest.

De la lectura de tot el llibre se m'acudeix una reflexió en descobrir que aquestes terres arrecerades al Montsec amb un passat important, bell i molt nostre, han sofert en els darrers temps uns canvis profunds i tal volta irreversibles. Vilanova de

L'EIXAMPLE DEL SIÓ

Av. dels Esports

AGRAMUNT

II gran festa de Barris

de l'eixample del Sió

Dissabte, 29 de juliol de 2000

Programa d'actes

6 h. tarda

Berenar amb coca i xocolata per a tothom

6'30 h.

XIP-XAP. Gran espectacle de pallassos
Que no berenem? I... GRAN SARAU

8 h.

Esclat de Jocs japonesos

8'30 h.

Sardanes, amb la cobla **QUATRE VENTS**

11 nit

Gran Ball de Barri, amenitzat pel conjunt

IOLANDA SANZ & FENIX

Sorteig d'una magnífica CISTELLA, i nombrosos premis

Durant la tarda, i com a cloenda de la festa, la **DISCO MÒBIL**
del **XAVAL DE TARRAGONA**.

◀ Meià, amb tota la colla de poblets i masies del seu entorn ha experimentat un canvi i, com mostren els quadres demogràfics, la minva d'habitants ha estat considerable i, si no se n'atura la tendència, el futur no és gens afalagador. Si la civilització actual continua afavorint l'urbanisme i no protegeix els pobles petits, que són els que realment guarden el patrimoni natural i cultural, els pobles petits tenen els dies comptats. Els mateixos autors constaten en el seu anàlisi la trista realitat: *"Avui el problema més greu de la Coma de Meià és el des poblament, tot i que de tant en tant es produeix el miratge de veure moltes cases obertes i els carrers i les places dels nostres pobles plens de gent i mainada, sobretot a l'estiu, per les festes majors, per Setmana Santa, alguns caps de setmana, per la Fira... Dissortadament, només es població de segona residència. Ara, més que mai, es pateix l'aïllament de comunicacions que no ha permès crear llocs de treball en serveis i indústria, i que ha fet emigrar el jovent, alhora que envelleix la població. Cada vegada la nostra comarca s'assembla més a un paisatge de pessebre del qual periòdicament en vénen a gaudir els estressats pobladors de les grans ciutats"* (p. 70).

El llibre és un estudi descriptiu de la geografia, de la història i del folklore.

Quan el batlle, Joan Serra, va escriure les ratlles de presentació del llibre, parlant dels autors, digué: *"són dues persones que coneixen a fons els nostres pobles i a més els estimen"*. A més de comprar-lo i llegir-lo, aquesta crec que és encertadament la millor lloança que se'ls pot fer, ja que al llarg de les pàgines broilla, com les deus d'aigua innombrables de la Coma de Meià, l'estima pregona que senten per aquestes terres i les seves gents. ■

Cortinatges

Sangrà

Cortinatges
Joguines
Objectes Infants
Llistes Naixement
Llistes Comunió
Bolsos
Sport
Camp i Platja
Canya i Jardí

Avgda. J. Mestres, 2 • 25310 Agramunt (Lleida)
Telf. 973 39 12 16

C/ Clos, 1 - Tel. taller 973 39 25 89
Tel. part. 973 39 21 55
25310 AGRAMUNT (Lleida)

**Rubèn
Automoció**

Rubèn Pedrós Vallès

Taller autoritzat **PEUGEOT**
per Agramunt i comarca

Estem a la seva disposició en:

Mecànica
Electricitat
Pneumàtics

Taller autoritzat Koni

PEUGEOT

ELECTRICITAT

F.MARCH

Francesc March Altarriba

C/. Asgous, 19
AGRAMUNT (Lleida)

Taller 973 39 08 18
Mòbil 619 73 70 20

- Electricitat de vivenda i industrial
- Bombes de calor i aires condicionats
- Acumuladors de calor

A. Juan Fort

Creacions

Dissenys exclusius

DISSENY ARTÍSTIC DE MURALS interiors i exteriors

Assessorament i projectes per la decoració de:

-Vestíbuls, Salons, Entrades...

RECORDATORIS DE DISSENY per a celebracions:

-Comunions, Noces, Aniversaris.

OBRES EN DIMENSIONS ESPECIALS i per encàrrec:

olis, aquarel·les, aiguaforts, gravats...

*L'encert d'un regal
amb estil!!*

Taller i comandes:

C/ Sió, 10 1r
(Tardes de 5 a 9h.)
Telèfon 973 39 21 57

Exposició:
C/ Sió, 2 - Agramunt

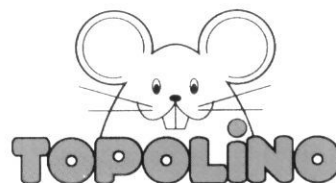

Marbres Vilalta

MARBRE i GRANIT

- ESCALES
- PAVIMENTS
- TAULELLS CUINA
- TAULELLS BANY
- REVESTIMENTS
- ART FUNERARI

Carrer Clos, 24 • Tel. 973 39 11 83 • AGRAMUNT

Roba infantil i juvenil • Tot per al nadó
I nova secció en roba pre-mamà

Avgda. Catalunya, 14 "edifici La Torre" - Tel. 973 39 00 02
25310 AGRAMUNT - Lleida

Botiguers

Jaume Cots

ex-botiguer

Llegir els resultats de l'enquesta: **Estudi de mercat sobre el comerç d'Agramunt**, que s'ha publicat al número 436 de SIÓ, ha de ser un cop dur pel gremi de botiguers locals.

Per acabar-ho d'adobar, Bernat Jofre (en aquest mateix número) insisteix –amb encert– sobre aquest característic comportament de molts dels nostres convilatans.

Sense defugir del grau de culpabilitat que, inicialment, poden tenir els comerciants de la vila en aquesta pèrdua de clientela, és evident que altres factors han influït en aquesta davallada, que tampoc és d'exclusivitat local, ja que hi estan abocats tots els petits (i no tan petits) comerços d'arreu. M'explicaré.

Estem davant de nous conceptes d'entendre la vida, de noves formes de vendre. L'abundància de cotxes fa que no hi hagi distàncies; aquest fet, junt amb l'entrada al món laboral de la dona, són factors, entre altres, que porten a un canvi de mentalitat a l'hora d'efectuar les compres.

Aquestes circumstàncies afavorides,

com no, pel gran capital, porten al fet que el petit comerç ja no sigui necessari (no sé si més endavant s'enyorarà). No està de moda, no es «porta» davant l'estètica actual dels gran centres comercials, plens de: publicitat, sorolls, multituds, ofertes d'oci, paranys, amb tècniques molt més agressives de vendes, per activar el consumisme i... a totes hores. Tal com es demostra actualment, que es reclama més hores i més festes per obrir (a efectes de poder esprèmer, encara més i millor, les butxaques dels compradors).

Es proclama que això es demana per donar un millor servei al públic. Potser sí. L'estrany és que no es demani també –donada la sensibilitat que demostren– l'obertura de les entitats bancàries, les oficines de l'administració, etc. O és que aquestes no són necessàries? Ben pensat, es deu refredar l'estimació al client quan no se'n poden treure beneficis directes.

Fruit de tot això és que s'està acabant amb bona part de la classe mitjana, teixit social molt arrelat a Catalunya i quasi desconegut a la resta de l'Estat, i condueix al fet que no sigui massa problemàtic el

prescindir-ne. És clar que es vol la uniformitat: El proletariat per un costat i els grans monopolis per l'altre, remenant tot el pastís. Com sempre, qüestió de peles.

Voler fer front, combatre aquesta nova concepció de vendre, entrar en aquesta guerra comercial, intentar fer retornar la clientela (afal·lerada amb aquesta nova joguina del consumisme) als hàbits de sempre, és tot un repte –una utopia diria– per als petits comerços, que ja fan prou amb resistir aquesta allau que se'ls ha vingut a sobre.

S'argumenta que la salvació radica en l'especialització; oferir productes peculiars unit a una bona oferta de serveis al client. Possiblement això sigui cert i, sens dubte, caldrà molta imaginació per tirar endavant; però, a la pràctica, són els menys qui ho podran fer. L'oferta de noves activitats és limitada enfront els nombrosos aspirants que hi ha per transformar-se. Davant d'aquest panorama, cal dir-ho sense embuts: Molts comerços tradicionals sobren i han de desaparèixer. És així de dura la vida.

Per altra part, actualment les despeses, les càrregues fiscals són molt fortes –dissortadament, en aquest sector, malgrat les maltempades que es pateix, no es reben subvencions, com passa en d'altres (potser perquè tenen més força o saben exigir més)–. Cal, doncs, davant d'aquests dispendis, un volum de vendes considerable perquè el negoci sigui mínimament rendible, cosa difícil d'aconseguir en aquests moments, per la clara recessió que es pateix.

Voldria equivocar-me, no pecar de pessimista, però al pas que anem em temo que d'aquí a pocs anys, i sobretot en poblacions petites, no hi quedaran botigues. En tot cas algunes de molt puntuals, d'especialitat d'ús diari o de necessitat vital.

S'està acabant l'era de la calidesa comercial, del tracte familiar amb el client, de l'amabilitat, del saludar-se, del canviar impressions. Entrem en el domini de les màquines, del robotisme (en tots sentits), del considerar el client més que una persona, un número; l'era de la fredor comercial.

Serà qüestió d'esperar, amb el temps, situacions més favorables. ■

JOSEP BERTRAN

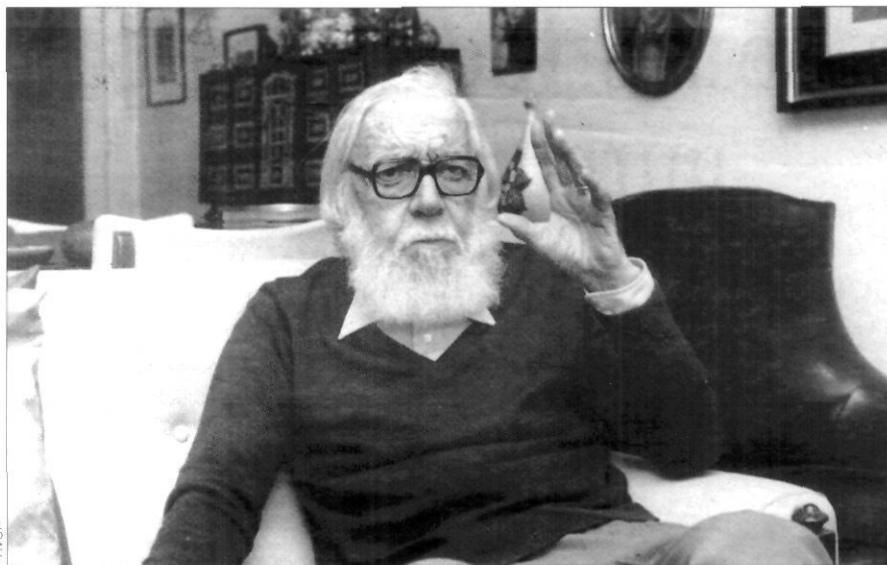
“Les Decapitacions”

Joan Puig i Ribera

En motiu de l'exposició de Guinovart al seu propi Espai titulada “Pere Quart, retaule d'un temps mutilat sobre *les decapitacions*”, alguns vilatans s'han preguntat per la figura de Pere Quart i pel llibre de “*Les Decapitacions*”. Quina relació hi ha amb el que ara ens exposa en Guinovart? Per tal d'ajudar un xic a les preguntes que s'hagin pogut desvetllar al respecte, heus ací una mica d'informació.

Joan Oliver es tracta d'un dels grans autors de la nostra literatura del segle XX.

Pere Quart va ser el pseudònim que va fer servir Joan Oliver (1899-1986) per a la seva poesia. Es tracta d'un dels grans autors de la nostra literatura del segle XX. Va néixer a Sabadell on va viure, però va haver d'exiliar-se'n en acabar la guerra, ja que s'havia identificat plenament en el rebuig al feixisme. Anys després, el retorn no fou fàcil, i més per aquella interminable postguerra que col·locà les nostres lletres al marge de la inanició. Amb tot, ens llegà una obra important que podem agrupar, simplificant, en dos blocs: el teatre i la poesia. Pel que fa al seu teatre, recordem, entre les moltes obres que escriví, *El papà de Romeo i Julieta*, *La fam* i *Allò que tal vegada s'esdevingué*, ja que han estat representades pel Grup Escènic

Imatge retrospectiva de Joan Oliver.

Agramuntí a la nostra vila (gener del 79, desembre del 83 i març del 89, respectivament). Quant a la poesia, Pere Quart s'inicià precisament amb *Les Decapitacions* (1934) quan ja tenia trenta-quatre anys; després seguiren *Bestiari* (1937), *Oda a Barcelona* (1936), *Saló de tardor* (1947), *Terra de naufragis* (1956), *Vacances pagades* (1960), etc.

Les Decapitacions és un llibre compost per vint-i-cinc poemes el denominador comú dels quals és el fet que hi apareixen personatges a qui s'ha tallat, es talla (o hom voldria que se'ls tallés!) el cap. Així, per exemple, el poema IV és un romanç on surt un lladre famós que ha estat decapitat i que ara, talment el compte Arnau, vaga sense testa per aquests mons de Déu tot fent el mal. En un altre, un perruquer després de decapitar la seva esposa infidel, confia aprofitar-ne el cap per posar-lo a l'escaparata (poema

V). Més endavant trobem un poeta que tenia una Venus de pedra al seu jardí, però un frare escultor li va retocar les sinuositats per tal de convertir-la, degudament abillada, en la imatge d'un sant famós; per la qual cosa, el poeta, empipat, li lleva la testa tot confessant: “*la maté porque era mía*” segons resa la introducció (poema IX). Qui conegui l'obra de Joan Oliver sap que el món bíblic és un camí trescat per l'autor, ja que li plaïa de recordar, de reescriure i de reinterpretar els mites coneguts per tothom. En aquest sentit a *Les Decapitacions* trobem tres poemes que parteixen d'episodis bíblics de reconeguda fama: la lluita entre el pastor David i el gegant Goliat, a qui el primer talla el cap després d'abatre'l amb una pedrada de fona (poema XIV); Judit que ven el seu cos al rei Holofernes, per tal de poder-lo matar i així alliberar el seu poble (poema

XV); i Salomé, que després de ballar davant d'Herodes, demana com a present, seguint el consell matern, la testa de Joan el Baptista (poema XVI).

En l'exposició de l'Espai Guinovart respecte *Les Decapitacions*, el pintor hi plasma la seva pròpia lectura del poemari de Pere Quart.

Les poesies de *Les Decapitacions* tenen una gran varietat formal que va des del ritme i la rima més estrictes fins a la llibertat total, cosa que es barreja amb un equilibri entre el llenguatge culte i rebuscat, per una part, i el popular i les expressions de carrer, per un altre. Uns altres aspectes a tenir presents són l'humor, la ironia i la sàtira, constants en tota l'obra de Pere Quart, que aquí trobem barrejats amb temes transcendents, fins al punt que alguns poemes de l'autor poden semblar més aviat un acudit: per

Ignasi Riera i Josep Guinovart el dia de la inauguració de l'exposició.

exemple quan exposa el cas d'un botxí novell que per error talla la cama al reu en comptes del cap (poema XXI).

Un dels valors de *Les Decapitacions* que tothom ha assenyalat és que Pere

Quart dedicés una poesia a Mussolini (poema I) i una altra a Hitler (poema XVII), als quals esmenta pel seu propi nom, tenint en compte que el llibre fou publicat el trenta-quatre, o sigui, uns anys abans que esclatés la II Guerra Mundial, cosa que ens fa veure la clari-vidència de Joan Oliver i la seva decidida postura de condemna enfront del feixisme emergent molt abans que arribessin a engegar del tot la seva màquina d'atrocitats.

En l'exposició de l'Espai Guinovart respecte *Les Decapitacions*, el pintor hi plasma la seva pròpia lectura del poemari de Pere Quart. Val a dir, però, que hi ha una representació que s'aparta del conjunt; és la composició dedicada a "La vaca suïssa" (extreta del *Bestiari*) que és el clam d'una vaca contestatària que no vol que ningú la grapegi i que acaba afirmant: "*Temps era tempsh i hagué una vaca cega: / jo sóc la vaca de la mala llet!*", en clara referència a la famosa poesia de Joan Maragall.

En una exposició com la present s'uneixen dues arts, la pintura i la literatura, així com dos artistes de vàlua notable que, tot i fer anar estris diferents, tenen el comú denominador de voler denunciar amb sornegueria uns fets i uns temps d'injustícia i de tirania. ■

BIBLIOTECA MUNICIPAL D'AGRAMUNT

La BIBLIOTECA MUNICIPAL D'AGRAMUNT romandrà tancada de l'1 al 15 d'agost, ambdós inclosos.

«La Bepeta»

«Guinovart, 11 de juny»

Ja vas veure, Bepeta, com el Guinovart ha sofert —és un dir— una altra de les seves renovacions. No sé, però les altres vegada, en cadascuna de les noves exposicions, el Guino ens impactava en gran manera. És possible que, com aquelles, aquesta hagi estat igual, però... A mi em dona la impressió que ara ha anat més enllà, si de cas.

Les obres actuals del Josep, reflecteixen un augment en maduresa, en el saber fer, i anant cap el més difícil encara, deixant cada peça superarrodonida. Emprant el mínim d'elements aconseguix el màxim de bons resultats. He notat que en els matisos de colors, mai no es repeteix, i aquests són cuidadíssims, elaborats amb paleta de mestre. Els senzills objectes que componen les peces, els treballa de tal manera que els eleva al que anomenem materials nobles o bé pedres precioses. Després, tot ho combina tan bé que s'esdevé l'obra d'art.

Mai no són només variacions del mateix tema, al que tan acostumats ens tenen massa «artistes», com els anomenava Joan Brossa, que veient un sol quadre seu, els altres semblen gairebé fets per un mateix motlle.

El Josep Guinovart, Bepeta, fa creacions cadascuna de les quals és com una criatura amb vida pròpia; que parla, que diu, que pensa. I ens comunica allò que no podem expressar només amb paraules, ni entendre sols racionalment.

— Josep, benvingudes obres que ens fan ser conscients que el més encertat és creure i viure, que sempre hi haurà coses per saber, sentir i gaudir. I que com més en sapiguem, en sentim, en gaudim, més en voldrem saber, i en sabrem més i més. I hi veurem més i més, i més i millors serem i viurem.

L'enigma, el misteri, els suggeriments, els símbols, els mites, les intuïcions que irradien les obres del Guinovart, ens lubrifiquen l'esperit, ens el rejuveneixen, optimitzen, enforteen; ànima i cos, per tirar endavant sense parar la nostra inquietud per l'art, pel viure solidaris. ■

**La Revista d'Agramunt
i de la Ribera del Sió**
sió
Subscriuiu-vos-hi!

C.H.A.

Club Handbol Agramunt

SECCIÓ HANDBOL

Ja ha arribat el final de temporada 1999/2000 i com cada any se celebrà el sopar de comiat, el passat 17 de juny.

En finalitzar el sopar, es va fer lliurament d'obsequis als millors jugadors, jugadores i tècnics dels diferents equips i categories. Cal fer una menció especial a l'equip sènior femení que ha assolit, per primera vegada, l'ascens a la categoria de primera Catalana.

Tots els assistents al sopar: La junta directiva, jugadors, jugadores i els pares, van rebre un petit regal com a mostra d'agraïment per la seva presència i col·laboració rebuda durant tota la temporada.

JUVENIL MASCULÍ

Agramunt Pretensats Cuñat, SL

CAMPIÓ DE CATALUNYA!!!

L'equip Juvenil Masculí va jugar la gran final, el diumenge 18 de juny, davant del Sant Vicenç Esportiu a les Franqueses. Va guanyar per l'ajustat resultat de 30-29 i es va proclamar campió de la Copa Federació. El partit fou molt emocionant i força igualat, però els nostres jugadors es varen imposar i s'endugueren la victòria.

El dissabte 1 de juliol, foren rebuts a l'Ajuntament on varen ser homenatjats, jugadors i tècnics, pel triomf aconseguit, per primera vegada a la història del Club.

Jugadors: Josep Maria Farran, Josep Valls, Padiàl, Josep Maria Cases, Albert Carbó, Raül Hernández, Anton Maciñeira, Ramon Vicens, Màrius Vicens, Jordi Lluch, Edu Balagueró, Albert Garcia, Sergi Codina i Ricard Piulats.

Tècnics: Xavier Balagueró i Òscar Pellicer.

Solament ens resta desitjar-vos que passeu un bon estiu i fins la temporada vinent. ■

Club Billar Agramunt

- Final de l'11è Torneig de Quatlon de Billar
- 11a Festa del Billar
- Curset de Billar

P. Mora

El passat dissabte dia 1 de juliol, es començà a 2/4 de 4 de la tarda, a la sala de billars del Casal Agramuntí, l'11a Festa del Billar amb les conteses finals del Torneig Quatlon de Billar.

Com ja és habitual, aquest torneig ha resultat ser d'allò més competitiu i emocionant, ja que la mateixa mecànica del joc, en què cada jugador participant ha de fer més o menys caramboles segons el seu nivell de jugades, fa que la majoria de partides arribin a un final molt ajustat.

Ja entrant al que han estat els resultats finals hem de dir que, l'esmentat dissabte, es va disputar primerament la partida pel 3r i 4t lloc, en la qual, amb bona brega, Josep Vidal s'imposà a Josep-Maria Canosa.

En la final d'aquest torneig es van enfrontar pel primer lloc, una de les promeses del Club, Ramon Penella, contra un jugador molt més experimentat com és Laureà Giménez. La final entre aquests jugadors estilistes i creatius, feia presagiar un bon espectacle i així va ser: Ramon Penella a qui se'l va veure molt més motivat i precís, va exhibir un molt bon nivell de joc, imposant-se clarament a Laureà Giménez que, malgrat el seu excel·lent estil, no va estar al nivell a què ens té acostumats.

Ens cal, doncs, felicitar el campió Ramon Penella, i Laureà Giménez i Josep Vidal per haver obtingut, també, el 2n i 3r lloc respectivament.

A les 10 de la nit, al restaurant Kipps, se celebrà el sopar de germanor Vetlla

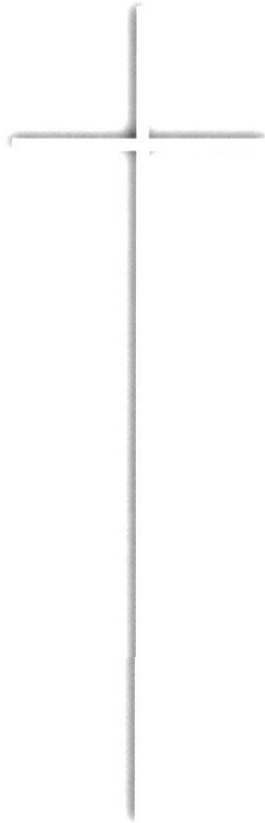
D'esquerra a dreta: Ramon Penella, Laureà Giménez i Josep Vidal.

Des que tenim la nova sala de billars, fa aproximadament un any i mig, hi ha hagut un augment de trenta-set nous socis.

Social 2000. El Sr. Alcalde de la Vila Josep Huguet, va efectuar una adequada salutació i el Sr. Pasqual Castellà, President del Club de Billar, incidí primordialment en la congratulació que és per al Club que des que tenim la nova sala de billars, fa aproximadament un any i mig, hi hagi hagut un augment de trenta-set

nous socis el que ha fet que en l'actualitat ja es comptabilitza la respectable xifra de setanta-set associats. I després d'una simpàtica amenització de la festa pel nostre «speaker» F.X. Noró C., el repartiment de trofeus als guanyadors de les diverses modalitats de les competicions organitzades al llarg de la temporada 99-2000, obsequis per als assistents i el cant de l'Himne del Club per part de tots els concurrents, finalitzà la vetllada ballant i en un bon ambient de cordialitat.

Sense temps per perdre, l'endemà de la Festa, ja van començar els cursets d'estiu amb molta participació de persones grans i joves de cara a preparar amb força la propera temporada, a fi d'assegurar un bon joc i la continuïtat que representa el concurs juvenil. ■

*Trucades de dol
anuncien la teva partença.
El teu posat serè
ens va acompanyar,
fins l'últim moment
ens va enganyar
i no vam sospitar
que estaves a punt de marxar.
Ens deixes de llegat
la il·lusió pel demà
i les ganes de lluitar.
Et trobarem a faltar.*

***Josefina**
a Dolors Roda*

Pregueu a Déu per

Dolors Roda i Dolcet

que retornà a la casa del Pare, el dia 1 de juliol de 2000,
a l'edat de 62 anys, havent rebut els S.S. i la B.A.

(A.C.S.)

El seu espòs, Josep Mª Piulats i Solé; filla, Rosa Mari; fill polític, Jordi Ortiz; nét, Arnau; germans, cunyats, nebots, cosins, familiars, amics i coneguts us demanen una oració pel seu etern descans.

Agramunt, juliol de 2000

La família agraeix a tothom les mostres de condol rebudes.

Club Tennis Agramunt

La Junta

El Club Tennis Agramunt va celebrar, el dissabte 17 de juny, l'Assemblea General de Socis i el Sopar Vetllada Social anual. A l'Assemblea es va passar comptes de la temporada 1999 i es presentà el pressupost pel 2000. El balanç de la temporada passada, any del 25è aniversari, ha estat força positiu. Socialment el club ha crescut en nombre de socis i la participació a les pistes augmenta cada vegada més. Quant a obres, s'han realitzat tota una sèries de millores a les instal·lacions: Enllumenat d'una pista, arrebossat de la

paret que dona a la carretera, pintura, canvi de gairebé totes les xarxes metàl·liques que envolten les pistes... A més, es van fer efectius els darrers pagaments als socis que havien avançat diners per la remodelació de la nova pista, quedant liquidat totalment l'import de la mateixa.

Durant el Sopar Vetllada Social, es va fer lliurament dels trofeus a Joan Canudes i Josep M. Font, que els acreditaven com a campió i sots-campió respectivament del Campionat Social, i a Imma Cobero, com a participant femenina. Val a dir que enguany aquests campionats van comptar amb més participació que mai. En finalitzar la Vetllada, s'efectuà un sorteig d'obsequis cedits per empreses i comerços de la vila, als quals agraïm la seva col·laboració.

En un altre ordre de coses volem

esmentar que el passat dissabte 8 de juliol va tenir lloc, a l'aire lliure dins les instal·lacions del club, un sopar popular per commemorar la inauguració oficial de l'enllumenat de la pista i la cloenda del 25è aniversari. Tot i que el temps no va acompanyar gaire, la quarantena llarga

juliol es van cloure els cursets de tennis que s'han anat realitzat durant tot l'any els dissabtes a la tarda. A més de partits de tennis, es van realitzar diferents jocs i un berenar entre tots els alumnes amb l'entrenador David Gassió i el seu ajudant Albert.

En aquests moments s'estan realitzant els cursets d'estiu, cada dia de dilluns a divendres, de sis a vuit de la tarda, i durant tot el mes de juliol. Si algú hi està interessat s'hi pot apuntar, encara que només sigui per una setmana.

Com activitat més immediata hi ha prevista una altra matinal de mini tennis al carrer, amb tota seguretat el dissabte de la Festa Major. Se celebrarà, també, el Torneig de Festa Major, que es ve realitzant ininterrompudament des de l'any 1975.

De cara la propera temporada,

RAMON TORRES

Lliurament de premis del Campionat Social. D'esquerra a dreta: Joan Canudes, campió; Josep M. Querol, president; Josep M. Font, sots-campió.

de persones assistents s'ho van passar molt bé i els comentaris generalitzats foren que aquest sopar s'havia d'institucionalitzar cada any.

De cara la propera temporada, aprofitant l'enllumenat de la pista, els cursets es realitzaran entre setmana a més dels dissabtes.

ACTIVITATS:

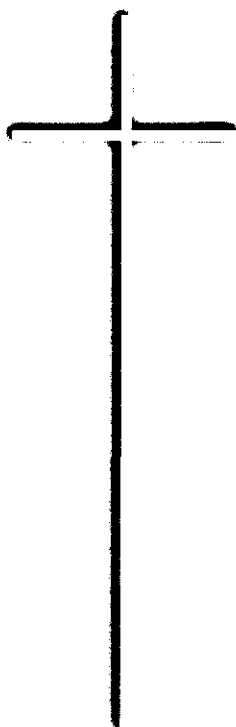
Referint-nos a l'activitat estrictament esportiva, hem de dir que el dia 1 de

RAMON TORRES

Imma Cobero rep, de mans del president, un trofeu com a participant femenina al Campionat Social.

aprofitant l'enllumenat de la pista, els cursets es realitzaran entre setmana a més dels dissabtes, i s'oferirà la possibilitat de fer-ne per adults. De totes maneres aquestes activitats ja les concretarem més endavant en aquestes mateixes pàgines de Sió. Bon estiu a tots. ■

Preguem a Déu per l'ànima de

*Montserrat
París i Antonijuan*

que morí cristianament el dia 23 de juny de 2000,
a l'edat de 42 anys, rebuts els Sants Sagraments.

E. P. R.

Els seus apenats: fills, Janet i Jordi; pares, Marcel·lí i Remei; germà, Josep;
cunyada, Remei; oncles, nebots, cosins i altres familiars, us agrairan una
oració pel descans de la seva ànima.

*La família agraeix les mostres de condol rebudes
especialment d'Agramunt i Puigverd d'Agramunt.*

Puigverd d'Agramunt, juny de 2000

Es necessita

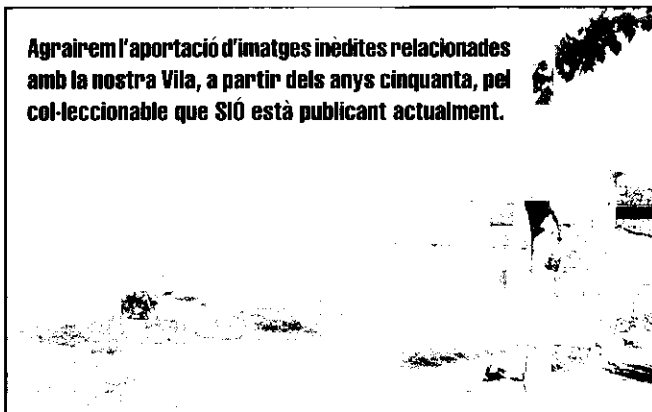
AUXILIAR ADMINISTRATIU (mitja jornada)
i OPERADOR DE PLANTA
per la **DEPURADORA D'AGRAMUNT**

Interessats trucar al telèfon **973 25 10 14** (No es necessita experiència)

ES NECESSITA
XOFER D'AUTOCAR

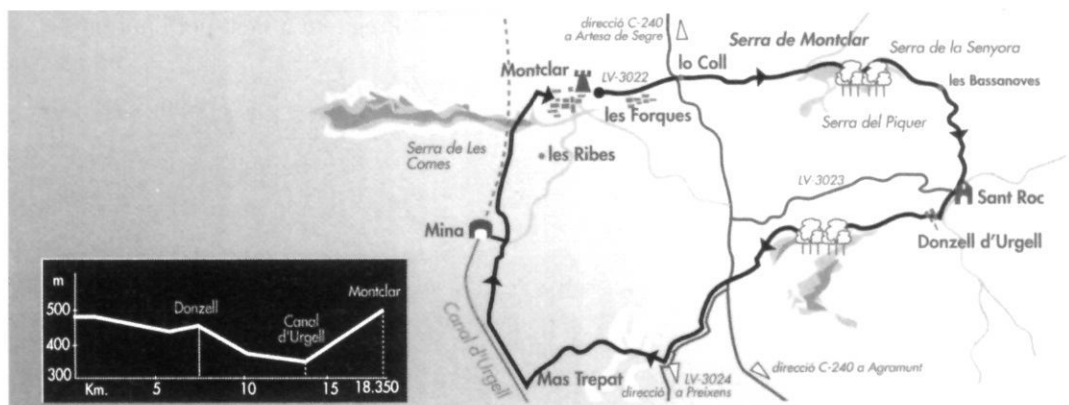
Raó: **973 39 04 81**

Agraïrem l'aportació d'imatges inèdites relacionades
amb la nostra Vila, a partir dels anys cinquanta, pel
col·leccionable que SIÓ està publicant actualment.

Camins de l'Urgell

A peu i amb BTT

La Serra de Montclar

Recorregut per la zona nord de la comarca a l'entorn de la petita serra de Montclar amb excel·lents vistes del Pirineu i sobretot del Montsec. Vegetació d'alzines i roures en el primer tram i visita a la mina de Montclar. Boca sud.

Distància: 18,350 km
 Temps: 4h 35' a peu
 Desnivell: + 175 m

Km. 0,000 Sortim de la plaça de l'Ajuntament de Montclar, just a sota del magnífic castell (s. IX) reconstruït s. XVII, en direcció est per la ctra. LV-3022.

1,400 Cruïlla amb la ctra. C-240. Anem a l'esquerra direcció Artesa de Segre.

1,680 Deixem la C-240. Pal indicador. Pugem per la pista a la nostra dreta. Seguirem per la serra sempre en direcció est.

2,775 Doble bifurcació. Deixem un camí a l'esquerra i poc després un a la dreta. Seguim en la mateixa direcció.

3,380 Cruïlla. Anem a l'esquerra al costat d'una bassa.

3,800 Bifurcació. Anem a la dreta, per vorejar una bonica rourera en l'obaga de la serra de la Senyora.

5,150 Cruïlla al costat d'una alzinerera. Anem a la dreta.

5,580 Bifurcació. Anem a la dreta.

5,875 Cruïlla. Pal indicador. Anem a la dreta pel camí ample, en direcció a Donzell d'Urgell tot deixant diversos camins a la dreta i esquerra menys importants.

7,120 Ermita de St. Roc (s. XV), zona recreativa amb una espectacular llosa com a taula. A 100 m trobem la ctra. LV-3023. La seguim a l'esquerra.

7,500 Donzell d'Urgell. Poble d'estructura medieval. Seguim per la muralla i pel carrer del Raval. Al núm. 4 baixem per un carrer i sortim del poble, a l'esquerra.

7,700 Pal indicador. Anem a la dreta. Bassa amb horts.

8,160 Doble bifurcació. Anem a l'esquerra tot planejant i tot seguit a la dreta.

9,000 Deixem l'ampla pista i agafem un amagat corriol entre alzineres. Cal estar alerta als senyals.

(Amb BTT ens veurem obligats a fer un bon tros a peu (trialera) ja que el pendent és fort al final. Per això es recomana seguir l'ampla pista fins a la ctra. C-240 (1,870 km) i llavors anar a la dreta fins a la cruïlla de la ctra. de Preixens (2,550 km) continuant el recorregut en el seu km 10,300).

10,000 Final del corriol. Baixem per una ampla pista en direcció a la carretera.

10,300 Carretera C-240, la creuem i la seguim en direcció a Preixens.

11,710 Cruïlla. Deixem la carretera i anem a la dreta. Pal indicador.

12,480 Cruïlla. Continuem en la mateixa direcció oest.

13,370 Cruïlla. Seguim recte i arribem a Mas Trepà.

13,650 Mas Trepà (abandonat) Canal d'Urgell. Seguim el camí a la dreta paral·lel al canal en direcció nord, abans del pont.

15,000 Bifurcació. Uns 20 m abans surt un camí a l'esquerra que ens porta al capdamunt de la boca sud de la mina de Montclar en uns 50 m. De retorn anem a l'esquerra.

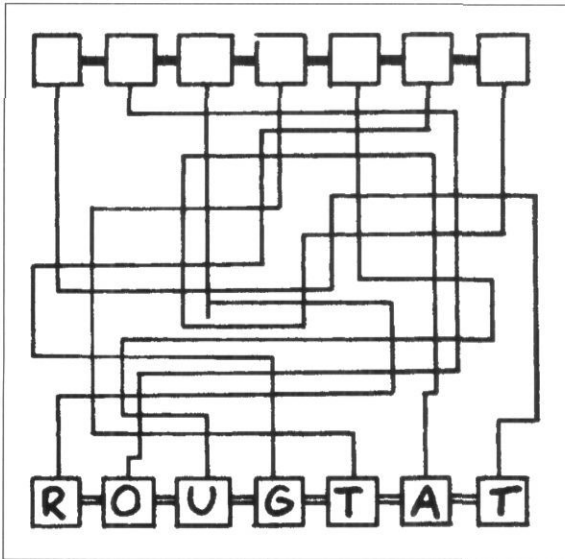
15,700 Cruïlla. Anem a la dreta (pal indicador) per una pista àmplia en direcció a Montclar.

17,800 Cruïlla. Anem a la dreta, pujant al poble per una pista asfaltada des del cementiri.

18,350 Plaça de l'Ajuntament de Montclar.

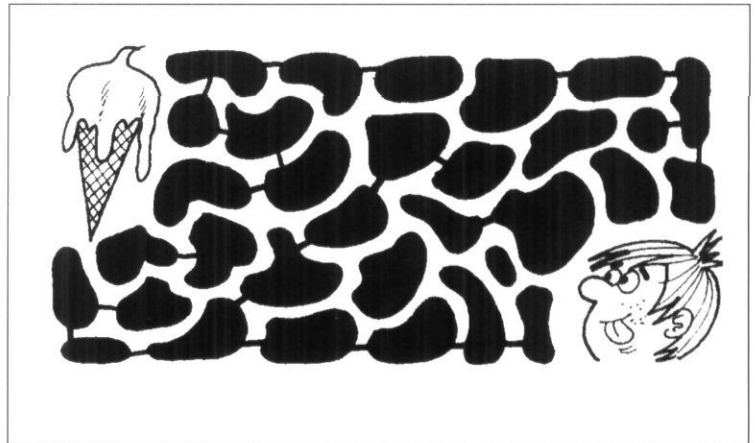
VISUAL

Escriviu aquestes lletres als quadrets on van lligades.

LABERINT

Quin camí has de seguir per arribar al gelat?

SALT DE CAVALL

Començant per la sil·laba on assenyala la fletxa, i fent el moviment del CAVALL als escacs, trobareu un refrany català.

	Tret	sort.	un
de	de	la,	ze
tau	la	l'any,	Al
mort.	cap	a	ma

Solució al **SALT DE CAVALL**, per P. R.:

Tretze a taula, mala sort.
Al cap de l'any, un de mort.

L'ACUDIT D'EN CREUS

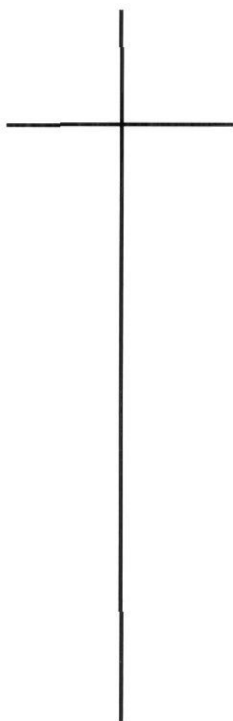
- Asseu-te, Ton! Perquè ací a Agramunt ho tenim més malament els que estem cansats, que els que es moren.
- I per què ho dius, això?
- Sí, home! Perquè a nosaltres només ens queda un **BANC**, el S.C. Hispà, i en canvi els que moren, poden disposar de la **CAIXA** de Manresa, la **CAIXA** del Penedès, la **CAIXA** de Catalunya, la **CAIXA** de Pensions, la **CAIXA** Postal...

L'any 1946 es van celebrar caramelles a Agramunt. Els joves caramellaires, a més de fer les tradicionals cantades a la nostra Vila, també es van desplaçar a fora. La IMATGE d'aquest mes ens mostra els joves cantaires agramuntins a la Fàbrica d'Artesa de Segre, on es van desplaçar amb un camió tal com era habitual aleshores ja que no hi havia gran cosa més. El vehicle, tal com s'aprecia en la fotografia, era de cal Carreter; i el xofer, el fill Jaume Ros.

La caLa i Sera.

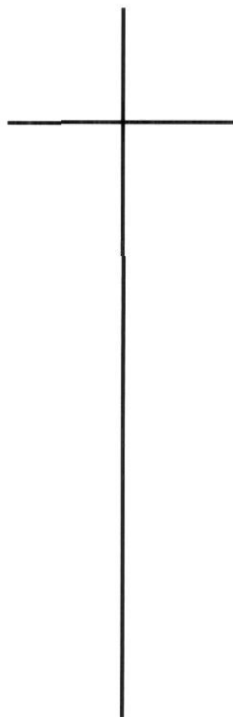
Gregori Villalta Gilabert

Morí el dia 21 de juny de 2000, a l'edat de 73 anys.

A. C. S.

La família agraeix les mostres de condol rebudes.

AGRAMUNT, juny de 2000

*La modèstia fou la seva millor gala.
La laboriositat el seu més dolç esplai
i la llar el centre dels seus amors.*

(S. Agustí)

Sisè Aniversari

Llorens Oliva Batalla

Que morí cristianament el dia 8 de juliol de 1994
a l'edat de 79 anys,
rebut els Sants Sagraments i la Unció dels Malalts.

La teva esposa, fills, fills polítics, néts i família tota
mai no podran oblidar-te.

Comissió de Govern, 30-5-2000

OCUPACIÓ VIA PÚBLICA AMB TAULES I CADIRES

S'autoritza l'ocupació de la via pública amb taules i cadires a la titular de l'establiment que seguidament s'indica, així com el lloc d'ubicació:

<i>Titular establiment</i>	<i>Via pública</i>	<i>Taules</i>	<i>Cadires</i>
Antonieta Jovell i Vila	Plaça de l'Església, 5	3	12

Es van establir les condicions d'ocupació de la via pública, autoritzant aquesta ocupació des de l'1 de juny i fins al 30 d'octubre de 2000, tenint en compte que amb motiu del mercat setmanal dels dimecres s'haurà de deixar lliure l'espai, donada l'activitat que s'hi desenvolupa.

Així com durant les festes de Sant Cristòfol, Festa Major, Fira del Torró i Mercat de Nadal, que també s'haurà de deixar lliure l'espai, en cas de realitzar activitats en els indrets autoritzats.

CLASSIFICACIÓ ACTIVITATS

S'aprova la classificació municipal d'activitats lliurada pels serveis tècnics municipals, incloses en l'annex núm. III del règim de comunicació del Decret 136/1999, de 18 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de desplegament de la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'administració ambiental.

TELECOMUNICACIONS

S'aprova l'aplicació per part dels Serveis Tècnics Municipals, de la circular feta conjuntament entre els Departaments de Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, en relació amb el marc normatiu vigent en matèria de telecomunicacions.

CERTIFICACIÓ

S'aprova la Certificació número 1 i única de les obres d'arranjament i adequació d'infraestructures, lliurada per l'Arquitecte Municipal, i executades per l'empresa Romero Polo, SA, per un import 1.774.800 PTA.

LLICÈNCIA DE PRIMERA UTILITZACIÓ

S'acordà establir en la tramitació dels expedients de llicència d'obres, a les quals s'hagi exigint un projecte, d'acord amb l'article 75 del ROAS, la concessió de la llicència de primera utilització.

La tramitació, procediment de concessió i documentació a presentar, serà la que s'indica en l'article 91 del ROAS.

PAVELLÓ POLIVALENT I FIRAL

S'aprova la modificació del contracte signat amb l'empresa Sorigué, SA, de la partida corresponent a la coberta del pavelló polivalent i firal, als efectes d'evitar reverberacions i millorar la sonorització general de l'equipament, amb la instal·lació d'una coberta adient.

Tanmateix, s'aprova la despesa complementària, que ascendeix a la quantitat de 875.792 PTA, que seran a càrrec del vigent pressupost.

REFORMA COBERTA PAVELLÓ ESPORTIU

S'adjudicà, per procediment negociat, les obres de reforma de

la coberta del pavelló esportiu, a l'empresa P. Sangenis, SL per la quantitat de 7.061.384 PTA.

SERVEI DE MANTENIMENT DE LA XARXA DE SUBMINISTRAMENT D'AIGUA POTABLE

Es va prendre l'acord d'adjudicar el contracte del servei de manteniment de les instal·lacions i xarxa de subministrament d'aigua potable municipal, a l'empresa del Sr. Gilbert Bertran i Puigpinós, per un termini de dos anys, prorrogables, iniciant-se el primer de juny de 2000.

PLA DE FORMACIÓ

S'autoritza al personal de l'Excm. Ajuntament d'Agramunt a la participació als cursos de formació bàsica organitzats per l'Associació professional de la policia autonòmica de Catalunya i l'Escola Catalana de l'Esport, conforme a la proposta presentada per Secretaria.

Així mateix es van aprovar les despeses que s'hagin de satisfer com a drets d'inscripció, que seran a càrrec del vigent pressupost del 2000.

PANNELL SENYALITZACIÓ PISCINA

S'adquirí a l'empresa del Sr. Llorenç Mestre i Mayol, un pannel de senyalització dels serveis i les normes per la piscina pública municipal, aprovant-se la despesa que ascendeix a la quantitat de 132.544 PTA, que seran a càrrec del vigent pressupost de 2000.

CLUB BILLAR AGRAMUNT

S'acordà concedir un ajut econòmic de 40.000 PTA, al Club Billar Agramunt, com a col·laboració per a l'adquisició de trofeus per als campions, amb motiu de la celebració de la XI Festa del Billar, que tindrà lloc el proper dia 1 de juliol d'enguany, les quals seran a càrrec del vigent pressupost.

SETMANA CULTURAL I ACTIVITATS CURS 1999/2000 AMPA CEIP MACIÀ-COMPANYS

S'acordà concedir un ajut econòmic a l'AMPA del CEIP «Macià-Companys», de 55.000 PTA, per fer front a les despeses d'organització de la setmana cultural i de les activitats que s'han desenvolupat durant el curs 1999/2000, i un ajut econòmic de 45.000 PTA, per fer front a les despeses d'adquisició de material per activitats complementàries.

Comissió de Govern, 20-6-2000

SOTERRAMENT XARXES D'ENLLUMENAT PÚBLIC I DE BAIXA TENSIÓ

S'aprova la realització de les obres de soterrament de les línies de l'enllumenat públic i de baixa tensió, que transcorren per la façana de l'edifici de l'Ajuntament.

Els treballs es van adjudicar a l'empresa Instal·lacions Elèctriques el Segre, SL (INELSA). Tanmateix, s'aprova la despesa que ascendeix a la quantitat total de 668.195 PTA, que seran a càrrec del vigent pressupost de 2000. ►

◀ CERTIFICACIONS

Es van autoritzar les següents certificacions:

- La Certificació número 1 i única, de les obres d'execució del Casal Agramuntí, fase 2 extraordinària, lliurada per l'Arquitecte Municipal, i executades per l'empresa Germans Martín, SL, per un import de 877.081 PTA.

- La Certificació número 7 i última, de les obres d'execució del Casal Agramuntí, fase 2, lliurada per l'Arquitecte Municipal, i executades per l'empresa Germans Martín, SL, per un import de 497.428 PTA.

- La Certificació número 1, de les obres de reforma de la coberta del pavelló esportiu, lliurada per l'Arquitecte Municipal, i executades per l'empresa P. Sanguenís, SL, per un import de 2.100.000 PTA.

CONTRACTE D'ARRENDAMENT FINANCER PER A LA COMPRA D'UNA FOTOCOPIADORA

S'aprovà la formalització i la despesa corresponent d'un contracte d'arrendament financer de béns mobles amb BANESTO RENTING, SA per a la compra d'una fotocopiadora CANON Model GP-335.

IMPOST VEHICLES TRACCIÓ MECÀNICA

S'acordà concedir al Sr. Pere Mora i Giribet les bonificacions sol·licitades de conformitat amb l'ordenança fiscal núm. 4 de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, per tenir un vehicle de més de 25 anys d'antiguitat.

RECONeixEMENT TRIENNI

S'acordà concedir a la Sra. Maria Josep Hernández i Artigas, funcionària integrant de la plantilla d'aquest Ajuntament, el reconeixement del tercer trienni, amb efectes de l'1-6-2000.

SERVEI DE VIGILÀNCIA FESTA DE SANT JOAN

Es va prendre l'acord de contractar l'empresa "Securitas Seguridad España, SA.", per tal de realitzar el servei de vigilància i seguretat amb motiu dels actes previstos per a la festivitat de Sant Joan.

Tanmateix, s'aprovà la despesa que ascendeix a la quantitat de 196.597 PTA, que seran a càrrec del vigent pressupost de 2000.

CREU ROJA JOVENTUT

S'acordà concedir a la Creu Roja Joventut d'Agramunt, un ajut econòmic de 25.000 PTA, per a l'organització de l'activitat denominada "Bici Tomb" 3a edició, el dia 11 de juny d'enguany, les quals seran a càrrec del vigent pressupost.

Ajuntament Ple, 30-6-2000

APROVACIÓ PROVISIONAL TEXT REFÓS MODIFICACIÓ PUNTUAL DE LES NORMES SUBSIDIÀRIES DEL PLANEJAMENT URBÀ D'AGRAMUNT, SECTOR DE LA FONDANDANA

S'aprovà provisionalment el text refós de la modificació puntual de les Normes Subsidiàries del planejament d'Agramunt, Sector de la Fondandana, redactat per l'Arquitecte Municipal, conforme a les prescripcions indicades per la Comissió d'Urbanisme de Lleida.

APROVACIÓ PROVISIONAL TEXT REFÓS MODIFICACIÓ PUNTUAL DE LES NORMES SUBSIDIÀRIES DEL PLANEJAMENT

URBÀ D'AGRAMUNT, P.P. NÚM. 3

S'aprovà provisionalment el text refós de la modificació puntual de les Normes Subsidiàries del planejament d'Agramunt, a l'àmbit del Pla Parcial número 3, redactat per l'Arquitecte Municipal, conforme a les prescripcions indicades per la Comissió d'Urbanisme de Lleida.

APROVACIÓ PROVISIONAL TEXT REFÓS DEL PLA PARCIAL NÚM. 7 INDUSTRIAL (P.P.7-I), "La Torre d'Agramunt"

S'aprovà provisionalment el text refós del Pla Parcial núm. 7 Industrial, "La Torre d'Agramunt", redactat per l'Arquitecte, el Sr. Àngel Tuset i Sánchez, conforme a les prescripcions indicades per la Comissió d'Urbanisme de Lleida.

APROVACIÓ PROJECTE DE CONSTRUCCIÓ EN SÒL NO URBANITZABLE

S'acordà informar favorablement el Projecte presentat per l'empresa BLANC i NEGRE II, SA, per a l'ampliació de la instal·lació hotelera existent, situada a la Ctra. de Cervera s/n, d'aquest Terme Municipal, a construir en sòl classificat de no urbanitzable per les Normes Subsidiàries de Planejament, de conformitat a l'establert en els articles 68, 127, 128 i concordants del Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística, per considerar-la d'interès social.

ACOLLIR-SE AL COFINANÇAMENT PER A L'ADAPTACIÓ I DESENVOLUPAMENT DE LES ZONES RURALS, AMB COFINANÇAMENT FEOGA-G DEL DEPARTAMENT D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

Es va prendre l'acord d'acollir-se al cofinançament establert entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i FEOGA-G per a l'actuació següent: "Obres addicionals d'execució del Casal Agramuntí".

Inversió total:	31.921.727 PTA
Inversió elegible:	13.549.075 PTA
Despesa a càrrec del DARP:	8.129.445 PTA
Cofinançament FEOGA-G:	5.419.630 PTA

Les obres addicionals d'execució del Casal Agramuntí resten ja executades.

ORDENANCES FISCALS 2000: Modificacions

S'aprovà provisionalment la modificació de l'Ordenança Fiscal reguladora dels tributs següents:

TAXA PER PRESTACIÓ DEL SERVEI DE L'ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA

Article 6è.- Quota tributària.

1.- La quantia de la taxa es determinarà aplicant les tarifes següents:

A.-TARIFA PRIMERA PTA	<u>PTA</u>
1.- Material anual:	1.100

B.- TARIFA SEGONA

Servei de l'Escola de Música

Conceptes:

1.- Matrícula anual:	3.000
2.- Música P5 mensual:	2.500
3.- Assignatura (lectura musical) mensual:	3.500

- 4.- Assignatura (instrument fins a 3r. any) 30 minuts mensual: 2.000
- 5.- Assignatura (instrument fins a 3r. any) 45 minuts mensual: 2.500
- 6.- Assignatura (instrument a partir 3r. any) 60 minuts mensual: 3.000
- 7.- Lloguer instrument mensual: 1.000

ADULTS:

- 1.- Matrícula anual: 3.000
- 2.- Assignatura (lectura musical) mensual: 4.500
- 3.- Assignatura (instrument) 30 minuts mensual: 2.750
- 4.- Assignatura (instrument) 45 minuts mensual: 3.000
- 5.- Assignatura (instrument) 60 minuts mensual: 3.250

C.- TARIFA TERCERA

Servei de l'Escola Municipal de Cobla

Conceptes:

- 1.- Matrícula anual: 5.200
- 2.- Assignatura (instrument) 15 minuts mensual: 1.750
- 3.- Assignatura (instrument) 30 minuts mensual: 3.500
- 4.- Assignatura (instrument) 45 minuts mensual: 5.250
- 5.- Assignatura (instrument) 60 minuts mensual: 7.000

TAXA PER PRESTACIÓ DEL SERVEI DE GUARDERIA INFANTIL

Article 6è.- Quota tributària.

1.- La quantia de la taxa es determinarà aplicant les tarifes següents:

A.-TARIFA PRIMERA

Servei de la Guarderia Municipal:

Conceptes:

- 1.- Matrícula: 3.750
- 2.- Mensualitat: 8.500
- 3.- Material: 4.500

S'aprova exposar al públic els acords precedents durant el termini de 30 dies, comptats a partir del següent al de la publicació del corresponent anunci al BOP. En aquest termini els interessats podran examinar els expedients i presentar-hi les reclamacions que estimin oportunes.

LLICÈNCIES D'OBRES

JORDI CAMATS, SL, per a l'ocupació de la via pública per una grua torre i material d'obra. C. Comtessa Aurembiaix.

JAUME CUCURULL I MATEU, per a la connexió d'aigua potable. C. de la Fondandana.

JOSEP MORENATE I LORENTE, per pintar i arrebossar la façana de casa. Passatge de les Flors.

JOAN ROMEU I GUÀRDIA, per pintar la part de dalt de la façana. C. del Raval de Puigverd.

ESTABLIMENTS ESA, SL, per a la instal·lació de sis carpes desmuntables a la via pública. Ctra. de Tàrrrega.

JOSEP ESTEVE I ROSET, per a l'ocupació de la via pública per obres. C. d'Àngel Guimerà.

FELIP VILANOVA I ARENY, per a la connexió d'aigua potable. C. del Control.

PASQUAL CASTELLÀ I VILA, per fer un lavabo dins d'una habitació de la casa. Av. de Jaume Mestres.

MIQUEL SERRA I BADIA, per enrajolar les parets i canviar el mobiliari de la cuina. Pl. del Pou.

JAUME ARENY I GUÀRDIA, per pintar la façana de casa. C. de St. Joan.

EXPLOTADORA D'ESTACIONS DE SERVEI, SA, per a l'arranjament del rentador de vehicles existent, fer dos desguassos i convertir-lo en dos rentadors amb paret divisòria. Ctra. de Tàrrrega.

DOLORS ARENY I ROMEU, per pavimentar una part del magatzem. Av. de Marià Jolonch.

GRÀCIA VALLECILLOS I GARCÍA, per a la instal·lació de gas propà. Av. de Catalunya.

NEUS BRILS I CLARAMUNT, per enrajolar la cuina i el bany. Bda. del Mercadal.

PAQUITA ESCOLÀ I VILLALTA, per a la instal·lació de dos rètols adossats a la paret. C. de la Vilavella.

MARIA TERESA MORA I PRAT, per traslladar un safareig de l'interior a la galeria. Av. de Catalunya.

MIQUEL MARQUILLES I CODINA, per a la instal·lació de gas propà. Av. de Catalunya.

VÍCTOR MARTORELL I BRAGAT, per enderrocar una marquesina i a les golfes fer una obertura i tapar-ne dos d'existents. av. de Marià Jolonch.

CLÍNICA DENTAL FREIXES-CORRALES, SCP, per a la instal·lació d'una marquesina. Av. d'Agustí Ros.

FRANCESC TORRA I SALA, per un gual permanent. C. de Manuel de Pedrolo.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DELS ESCOLTES D'AGRAMUNT, per a la connexió d'aigua potable. C. del Passeig Nou.

SALVADOR TORRA I MARCH, per fer un mur de tancament del pati i arranjar la tanca del jardí. C. dels Asgous.

SEBASTIÀ RODRÍGUEZ I CARRETERO, per pintar la façana. C. del Castell.

MARIA PILAR SANGRÀ i BALASTEGUI, per a la construcció d'un edifici de tres habitatges entre mitgeres. C. del Passeig Nou.

CONSPROMAR, SL, per a la construcció dels fonaments per a cinc habitatges adossats. C. de la Petronel·la d'Agramunt.

JESÚS MARTÍN i SÁNCHEZ i ANNA PEDRÓS i MIRALLES, per a la construcció d'un habitatge unifamiliar aïllat. C. de Domènec Cardenal.

JOSEP PLA i GUIXÉ, per a la reforma i ampliació d'un habitatge unifamiliar aïllat. C. de la Capella.

JOAN JOVÉ i SOLÉ i SARA BALASCH i BLANC, per a la construcció d'unes oficines en una nau industrial. C. Indústria.

NÍNOLS CEMENTIRI

S'acordà concedir el canvi de nom, de conformitat amb l'establert en l'article 9è. de l'Ordenança Fiscal núm. 12 i previ el pagament dels drets d'Ordenança corresponents dels drets funeraris següents:

- Del nínxol núm. 5 de la Galeria de Sant Ramon del Cementiri Municipal del Sr. Joan Castro i Fernández a la Sra. Isabel Castro i Fernández.

- Dels nínxols núm. 59 i 63 de la Galeria de Sant Pere del Cementiri Municipal del Sr. Antoni Guixé i Torres a la Sra. Montserrat Guixé i Farreny.

- Dels nínxols núm. 101 de la Galeria de Sant Josep i núm. 80 de la Galeria de Ntra. Sra. del Carme del Cementiri Municipal de la Sra. Isabel Barril i Gené al Sr. Josep Anguera i Oliva.

Tanmateix, s'acordà concedir previ el pagament dels drets d'Ordenança corresponents, els drets funeraris següents:

SEBASTIAN MÁRQUEZ i MÉNDEZ. Nínxol núm. 50. Galeria de Ntra. Sra. dels Dolors.

AGOST: Mes de 31 dies, vuitè del nostre calendari.

El dia 1 el sol surt a les 4h 45m, i es pon a les 19h 09m
 El dia 31 el sol surt a les 5h 16m, i es pon a les 18h 26m
 El dia 22 el sol entra a la constel·lació de VERGE.

Les fases de la lluna:

Quart creixent ☾ el dia 7 a les 1h 02m
 Lluna plena ☽ el dia 15 a les 5h 13m
 Quart minvant ☾ el dia 22 a les 18h 51m
 Lluna nova ● el dia 29 a les 10h 19m

DATES ASSENYALADES I COSTUMARI:

En temps de l'Imperi Romà aquest era el sisè mes de l'any (*sextilis*). Per tal d'honorar l'emperador August, el poble romà li va donar el seu nom, tal i com ja s'havia fet anteriorment amb el juliol en honor de Juli Cèsar.

És considerat el mes més calorós de l'any ja que en el seu curs s'escau el moment culminant de la canícula. Aquest espai de temps correspon a la durada del moment en què l'estel Sírius, anomenat popularment el Ca, surt i es pon a la mateixa hora que el Sol, fenomen que comprèn des de la darrera de juliol fins a final d'agost, i és tingut com el període de més calor de l'any.

També és el mes de les tempestes i d'una colla de creences relacionades amb les mateixes. Era creença antiga que el llamp és engendrat per una pedra i també que en produir-se aquest fenomen crea una pedra que cau simultàniament amb l'esclat del tro. A aquestes pedres se'ls dona el nom de pedres del llamp (en realitat són eines neolítiques de pedra picada). Segons la creença, el llamp en caure deixa anar aquesta pedra amb tanta fúria que s'enfonsa set canes sota terra, i de seguida comença un moviment lent i ascendent per desenterrar-se. Puja tan a poc a poc que en tot un any només puja una cana, per tant tarda set anys a aflorar al terra al lloc exacte on va caure el llamp.

Donarem una oració que es deia a les nostres contrades, per tal de desfer els núvols de les tronades i així evitar les temudes pedregades. Caldria de nou posar-les en pràctica i deixar de costat el iodur de plata tirat ("sembrat") sobre els núvols amb avionetes, petards o cremadors de butà, que ho contaminen tot i aturen les pluges en l'època que més falta fan. I després diuen que el desert avança...

*Sant Marc, santa Bàrbara, santes Creus
 valgueu-nos Déu!
 Santa Bàrbara anava per un camí
 i un angelet de Déu me'n trobi:
 - Angelet de Déu, què hi feu aquí?
 - Ací, que em vull adormir.
 - No us adormiu angelet de Déu
 que vénen tres núvols mals:
 un de trons, un de llamps
 i un altre de mals espants;
 tireu-los a la vall d'Espina
 on no hi canta gall ni gallina
 ni xant de criatura viva.*

Dia 1: Sant Feliu (Fèlix). Antigament havia gaudit a casa nostra d'una gran veneració i la seva festa era de les més assenyalades en el calendari; tan era així que els comtes catalans van declarar-lo dia de treva i en conseqüència els anys en què tal dia com avui hi havia una guerra, es deturava la lluita i es parava de guerrear per efecte de la *treva de Déu*.

Dia 5: La Mare de Déu de les Neus. La tenien per patrona les dones boniques i gentils entre les quals es comptaven les forneres. Segons la veu popular, les mullers i les filles dels forners sintetitzaven la bellesa femenina. Hom deia que les forneres, per fer ressaltar els seus encants, empraven una bona part de la farina per enfarinar-se la cara i aquest consum extra de farina encaria el pa.

Dia 15: L'Assumpció de la Mare de Déu.

EFEMÈRIDES DEL MES:

22 d'agost de 1934. S'adjudiquen les obres per la construcció del Casal Agramuntí. Durant els primers mesos de 1934 es va crear la **Societat Recreativa Casal Agramuntí**. La gent de dretes d'Agramunt, que es reunien al cafè Salon, s'organitzen per construir-se, com els d'esquerres, un edifici per desenvolupar les seves activitats socials. Formaven la comissió gestora de la nova societat: Benjamí Ramírez, Ramon Penella, Ramon Ros, Màrius Mestres, Miquel Gasull, Ramon Torné, Ramon Figuera, Emili Solsona, Josep Folguera, Ramon Vilalta, Miquel Artigues, Josep Gassó, Marià Bernaus, Josep Ros, Francesc Inglés i Ricard Ros.

El dia 28 d'abril es presenten els estatuts de l'entitat. El dia 2 de juliol l'Ajuntament els ven 25.000 pams de terreny de la Bassa del Molí pel preu de 70.000 pessetes. També compren una casa que fa cantonada per tenir accés a la plaça del Mercadal. Tal dia com avui se signa, amb l'empresari de Lleida Joan Cluet i Pedrós, el contracte per la construcció de l'estatge social compost de: "teatre, vestíbul i cafè, amb totes les dependències interiors pròpies d'aquesta classe d'edificis". El preu era de 129.683 pessetes, a part de les joves que molts agramuntins hi van fer. Malgrat que les obres tot just havien començat, aquell any ja hi van celebrar la Festa Major. Al pati de l'actual teatre bastiren l'envelat, essent l'espectacle més important l'actuació d'una companyia de sarsuela.

R. Bernaus

Demografia

(Mes de juny de 2000)

NAIXEMENTS

Janira Villalta i Pons	Dia 5
Marina Súrria i Asensio	Dia 7
Elisabet Sàiz i Adan	Dia 20
Armand Ortiz i Martín	Dia 22
Lia Solanes i Pujol	Dia 27

Temps

PLUJA CAIGUDA DURANT EL JUNY

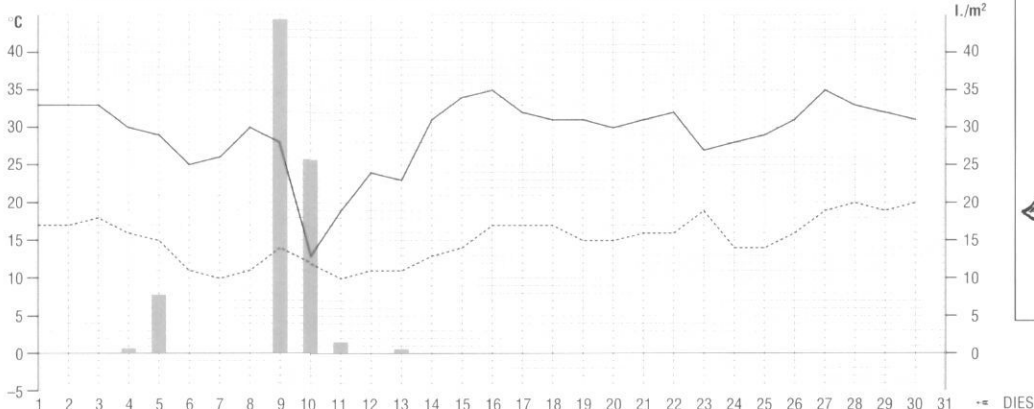
Dia 4	0'7 l./m ²
Dia 5	7'8 l./m ²
Dia 9	44'4 l./m ²
Dia 10	25'7 l./m ²
Dia 11	1'5 l./m ²
Dia 13	0'6 l./m ²
TOTAL	80'7 l./m²

TEMPERATURES EXTREMES DEL JUNY

Màxima del mes	35°, dies 16 i 27
Mínima del mes	10°, dies 7 i 11
Oscil·lació extrema mensual	25°
Mitja de les màximes	29'3°
Mitja de les mínimes	15'133°
Mitja de les mitjanes	22'216°

L'Observador: Deudat Pont

GRÀFICA DE LES TEMPERATURES MÀXIMES I MÍNIMES I DE LES PRECIPITACIONS CORRESPONENTS AL MES DE JUNY

Temperatura màxima: —
 Temperatura mínima: - - - -
 Precipitacions: ■

La convocatòria de manifestació feta per la coordinadora Anti Abocador del Bosc del Sisgar va ser un èxit d'assistència, amb la presència d'una bona colla de veïns i forasters que van expressar el seu malestar i la seva negativa a la possible instal·lació d'un abocador de residus industrials i de la política mediambiental de la Generalitat.

Els Mossos de Trànsit van controlar la fluïdesa de la circulació que van desviar per on convenia.

Els manifestants van seure al mig de la carretera quan van arribar al Control.

La perspectiva de la imatge constata la nombrosa participació que hi hagué a la manifestació.

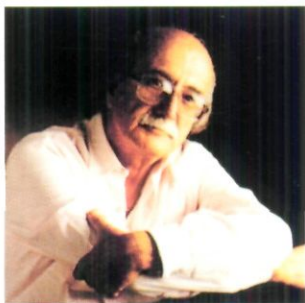
La manifestació va sortir de la Fondandana i va circular per l'avinguda de Catalunya i per la carretera, passant per la Gasolinera.

En arribar a la plaça, on esperaven algunes autoritats, es va llegir un manifest contra l'abocador i la política de la conselleria de Medi Ambient.

La pancarta que obria la manifestació es col·locà al balcó de l'Ajuntament

per Guillem Viladot
(Agramunt, 1922-1999)

Ultramemòries

Capítol XLIII

Un bateig a Manresa

La meva cosina Carme Puig i Gallifa, filla gran de l'oncle Joan, germà de la mare, batejà el segon fill a Manresa. Jo hi vaig ser convidat en representació de la meva família. Al voltant de la pila baptismal, una colla de metges parents rondinava sobre l'aiguat que estava rebent el neòfit, i pronosticava greus conseqüències del fred emocional que el nadó suportava. La família Gallifa formava un grup de molta potència tèxtil a la capital del Bages. Aquell bateig va ser el meu primer veïnatge amb el capitalisme industrial català. Amb el casament de l'oncle Joan Puig amb la Carme Gallifa, es pretenia de conjuminar una família típica de la burgesia del país: per una part, la presència terratinent d'una pagesia secular, i per l'altra part, l'oligarquia capitalista. Pel que vaig descobrir, amb mi es pretenia continuar una experimentació pareguda aparellant-me amb una noia Gallifa, amb la particularitat que si l'oncle Joan aportà al matrimoni un bon paquet de finques, jo, en tot cas, només hi aportaria el prestigi dels Viladot, una família rural profundament arrelada a la terra des de la professió farmacèutica, la història, el pensament i la política, però sense un ral a la butxaca. Malgrat ser coneixedors del

nostre patrimoni econòmic, els Gallifa van convidar-me al bateig. Jo hi vaig fer cap mudat amb l'uniforme d'alferes ja que no tenia un vestit millor per posar-me. Una de les noies Gallifa aviat s'enfilà per les rames de la seducció i no em deixà tranquil. Durant el convit, aquella noia, des de la seva exquisida frivolitat, es dedicà a arrencar-me els botons de la guerrera. Aquesta acció constituïa un llenguatge que després, en saber una mica de psicologia, he interpretat que equivalia a una mena de desflorament a què ella s'oferia. Quan ja no em quedaven botons, vaig endur-me la noia a un racó del restaurant i vaig intentar de besar-la. Ella, ben educada als millors col·legis de monges, i al costat d'una institutriu de molt rigor, s'hi resistí. En adonar-se que jo plegava veles, ella em perseguí tot conduint-me a un altre racó. I hi férem festa. El viatge de tornada a Barcelona va ser en tren, i la meva angúnia era forta en pensar que podia trobar-me amb la policia militar de vigilància. I així succeí. De sobte va aparèixer un tinent amb el seu escamot. En adonar-se que no portava cap botó a la guerrera, em preguntà què havia passat. Un cop explicada l'anècdota, em comunicà que en arribar a Barcelona l'hauria d'acompanyar ja que des d'aquell moment quedava arrestat. El tinent es va asseure al meu costat durant tot

el viatge, si bé entre ell i jo no es creuà ni mitja paraula. Un cop que vam arribar a l'estació del Nord, ens recollí una camioneta militar que ens traslladà al meu regiment d'Ultònia, on vaig quedar arrestat al "cuarto de banderas". L'endemà em vaig presentar al coronel. Era un home d'edat bastant avançada que estava de pas. En assabentar-se que jo era d'Agramunt, començà a explicar-me coses de la guerra, i concretament es referí al front del Segre, on ell va intervenir en tant que capità el dia que es trencà el front amb una embranzida tan forta que ja no parà fins a Barcelona. El coronel m'explicà que una tarda havia estat a Agramunt, un poble, deia, molt castigat. I féu referència que havia visitat una casa mig enrunada que a la façana hi tenia el nom de farmàcia, i que en una habitació de l'interior hi havia tot de llibres escampats per terra. En adonar-se que me l'escoltava amb tanta atenció, s'encuriosí pel motiu. Amb una forta emoció per part meva, li vaig confessar que aquella casa era la meva. A partir d'aquell moment ens vam fer molt amics i em convidà a prendre cafè a casa seva, i em confessà que les guerres no arreglen res, sinó que més aviat ho desgavellen tot. I em presentà dues filles seves molt boniques. En adonar-se, però, que jo no en feia massa cas, l'amistat amb el coronel es refredà.